

BIBELSK

TRO

5

/2014

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

23. årgang

www.bibelsk-tro.no

I dette nummeret:

- Det var en profet blant oss...
- Denne verdens fyrste er dømt
- Profetene og profetiene

PÅ BIBELENS STIFTELSE GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord - slik det opprinnelig ble gitt - er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), avd.leder Olav Stokka, tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg.

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, tømrer Magne Sunde, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland.

Rådet:

Pensjonert lastebilsjåfør Tor Landro, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, næringsdrivende Eivind Nilsen, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland, byggmester Bernhard Sunde.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, adjunkt Gunnar Holth, tidl. kretssekretær Erik Høiby, rektor Finn-Widar Knutzen, lærer Reidulf Tværåli, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø.

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnesedler tilsendt, skriv til:

Bønnevakt for Norge,
Postboks 264,
4367 Nærbø

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig
tidsskrift på evangelisk-
luthersk grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 264, 4367 Nærbo
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786
Dansk postgiro:
1199 250-9350
Svensk postgiro:
106 4551-3

Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Tlf: 51 68 90 31

*Redaksjonen er ansvarlig for
alt som kommer fram i leder-
spalten.*

*Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke
alle disse, men er ansvarlig
for at ikke noe bryter
med stiftelsens formål og
grunnlag. Unntak fra dette
kan være ytringer i klipp- og
leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Rune Hegle

Trykk: Gunnarshaug Trykkeri
Tlf: 51 82 62 07

Det var en profet blant oss...

Leder. Av Eivind Gjerde 4

Ordet om korset

Andakt. Av Hans Erik Nissen 5

O Herre, til hvem skulle vi dog gå hen

Sang. Av Henry Albert Tandberg 6

Bønn og forsakelse

Bibelsk sjelesorg. Av Thomas Wind 7

Relasjonsproblemer

Bibelsk sjelesorg. Av Henrik Staxäng 8

Denne verdens fyrste er dømt

Åndskampen. Av Ottar Endresen 10

Profetene og profetiene

Bibelforum. Av Erik Høiby 12

Troens vei, den beste vei å gå

Bokklipp. Av Carl Fr. Wisløff 15

Bibelsamling på Audnastrand 17.-20. juli 2014

Referat. Av Olav Hermod Kydland 16

Da Jesus forlot tempelet

Fra troens slagmark. Av Per Gustafsson 17

Frå Menighetsfakultet til Pluralismefakultet

Bladklipp. Av Johannes Kleppa 22

Å spre bibler i Andhara Pradesh i India

Misjon. Av Anders Österbacha 23

Jeg anklager

Bladklipp. Av Per Kørner 24

Hvor langt er det på natt?

Åndssituasjonen. Av Per Haakonsen 26

Johan Arndts drøm

Bokklipp. Av Johan Arndt 28

***Jeg kjenner et navn med så deilig en klang,
og om dette navn vil jeg syng en sang.
Det navnet er Jesus, Immanuel god,
som har meg igjenløst til Gud med sitt blod.***

(Per Nordsletten. Nr 442 v. 1 i Sangboken.)

Neste nummer av Bibelsk Tro kommer i desember.

Det var en profet blant oss...

AV EIVIND GJERDE

Men forstod vi det? Noen forstod det. Det fleste gjorde det ikke.

Børre Knudsen døde 17. august 2014 i familiens hytte i Mestervik. Familien var samlet rundt ham, da Herren ga ham hjemlov. Børre Knudsen ble 76 år. De siste årene var han plaget av sykdommen Parkinson.

Få personer i Norge er blitt usatt for mer forfølgelse, svik og motstand enn han. Børre Knudsen ble også forkastet og sviktet av ledere i Den norske kirke. Men hans sterke kamp for, og vitnesbyrd om, det ufødte livet, er blitt kjent og hørt over hele landet.

Børre Knudsen og hans tros- og kampfelle for menneskeverdet, Ludvig Nessa, er blitt kritisert for deres såkalte kontroversielle metoder i kampen for det ufødte livet.

Det som er sannheten, er at ingen av deres metoder har vært virkelig kontroversielle! Sett i forhold til de avskyelige myrderiene på de ufødte barna, er det de har gjort, noe vi alle skulle ha gjort. Men vi gjorde lite.

Hva var det "kontroversielle"? Vi siterer fra wikipedia.no: "De aksjonerte i form av salmesang og bønn ved gynekologiske avdelinger ved flere sykehus, foretok symbolske fosterbegravelser og brukte fosterdukker innsmurt i ketsjup som virkemidler i forskjellige sammenhenger. Mange av de symbolske aksjonene, som da Knudsen på den jødiske forsoningsdagen (yom kippur) knelte ned foran Stortinget og tømte et kar med bukkeblod over hodet, fikk stor oppmerksomhet i media og presse. Både ved denne og mange andre anledninger ble Knudsen og hans medprotesterende arrestert av politiet".

Er bønn og salmesang ved gynekologisk avdeling kontroversielt i forhold til planlagt drap på uskyldige menneskeliv?

Er symbolske begravelser og fosterdukker innsmurt med ketsjup kontroversielt i forhold

til at kirurgen river et foster i stykker med sine abortinstrumenter?

Er det å knele framfor Stortinget og tømme bukkeblod over sitt hode kontroversielt i forhold til at menneskebarn blir sugd i filler av helsepersonell i grønne anestesifrakker?

De som mener at Børre Knudsen og Ludvig Nessas metoder var kontroversielle i forhold til de forferdelige drapene abortloven førte med seg, er blinde for hva saken egentlig dreier seg om.

Ikke noe menneske har rett til å ta menneskeliv. Gud har gjennom det femte budet, "Du skal ikke slå i hjel" (2 M 20,15) satt sitt kjærlige og sterke vern om alt liv fra unnfangelsen av og til naturlig død.

Børre Knudsens kamp var en kamp for det 5. budet, men mye mer enn det. Børre Knudsen kjempet i første rekke for Guds Ords autoritet, og for et bibelsk budskap om skapelsen og frelsen i Jesus Kristus. Børre Knudsen kunne ikke tie om drapene på Jesu minst små. Han kunne ikke tie om at de menneskelivene som var skapt i Guds bilde, og som Jesus Kristus gav sitt liv og blod for å frelse, skulle dø før de fikk se dagens lys.

For denne rettferdige og profetiske kampen fikk han lide. Han fikk oppleve Jesu ord til sine disipler: "Kom i hu det ord som jeg sa til dere: En tjener er ikke større enn sin herre. Har de forfulgt meg, så vil de også forfølge dere. Har de holdt mitt ord, så skal de også holde deres" (Joh 15,20).

Børre Knudsens profetiske tjeneste var mye større og viktigere enn vi er klar over. Forkynner og forfatter Johannes Kleppa skriver om den tjenesten han fikk:

"Den rike bibelske fyllden i Knudsens forkynning gav ei særleg tyngde til kva det inneber at mennesket er skapt i Guds bilete, og dette gav bibelsk bakgrunn til å forstå openber-

ringa av Guds vilje på Sinai og openberinga av forsoninga på Golgata. På dette viset var det ei sterk forkynning av lov og evangelium, ei forkynning som ramme samvitet. Det skapte sann erkjening ved Guds lov og sann frigjering ved evangeliet. Det var på denne bakgrunnen også hans offentlige kamp mot friabortlova og fosterdrapet fekk si kraft, både i hans eige liv og som ånds demonstrasjon i folket – anten folk vart overtydde eller avviste det i trass (Dagen 21.august 2014).

Børre Knudsens mektige kamp for det ufødte livet, rammet i samvittigheten. Innerst inne vet alle mennesker at abort er drap, men

mange vil ikke vedgå det. Derfor blir reaksjonene så sterke når noen setter ord på den himmelropende synden fosterdrap er.

Vi som bekjenner troen på Jesus Kristus og vil følge Hans bud, må videreformidle arven fra Børre Knudsen. Det vil koste oss smerte og motstand, men også rik velsignelse. Tenk om mange av dem som har støttet abortloven, oppmuntret til abort, deltatt på et abortingrep eller tatt abort, fikk se sin synd i Guds Ords lys. Det ville bli folkevekkelse. La oss be om at den må komme som et mektig himmelsk vårvær over vårt formørkede og forvillede folk: *”Be så skal dere få”* (Mat 7,7). □

Ordet om korset

AV HANS ERIK NISSEN

”For ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst, er det en Guds kraft” (1 Kor 1,18)

Det forferdelige er at det ikke bare er for dem som går fortapt at korset er en dårskap. Det er det også for din og min gamle natur. Korset knuser alt mitt eget. Ingen ting blir igjen. Det er ikke noe hos meg som Gud ikke fordømmer.

At Gud gjør det med mine synder kan jeg forstå. Men når det aller beste hos meg knuses under hans tilintetgjørende dom, da reiser min selvfølelse seg. Den vegrer seg ved igjen og igjen å høre at det ikke engang er det minste hos meg som kan vokse og gro uten at det har syndens gift i seg. Men slik er det. Det forkynner korset.

Hadde Gud hatt den minste frelsesmulighet uten om korset, hadde han sagt ja til Jesu bønn: *”Far! Om du vil, så la denne kalk gå meg forbi!”* (Luk 22,42). Men det var ikke mulig. Mitt livsgrunnlag var bare bygget på sand. Derfor styrter alt det som bygges på meg, i grus.

Vårt gamle menneske vil selv være betydningsfull. Derfor hater det korset. Ja, hvis vår syndige natur seirer, da forstummer ordet om korset. Men det nye menneske har det stikk

motsatt. Det ble født ved ordet om korset, og det får næring og vokser ene og alene ved dette Ord. Det blir aldri trøtt av å høre Ordet bli forkynt. Når det lyder er Guds frelsende kraft levende og virksom.

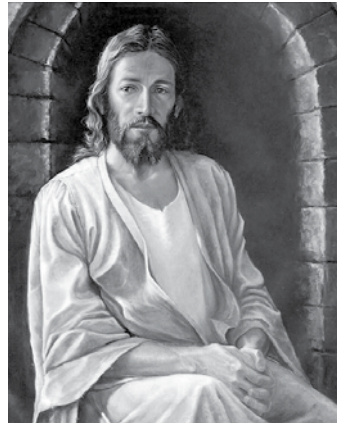
Ordet om korset er troens rette livselement. Dens glede, kraft og frimodighet blir til under ordet om korset. Aldri er sjelen så fri som når knærne er bøyd ved korsets fot. Der er det bare Jesus og hans verk alene som gjelder for meg arme og fortapte synder. Der ble Satan, synd og død overvunnet. Ja, der fikk også fienden i mitt eget bryst sin dødsdom.

La oss vende tilbake til kraftfeltet på nytt igjen. La oss lytte til ordet om korset. I det er Guds kraft virksom. Du blir oppreist ved dette Ord. Det er det som bevarer og hjelper deg over grensen til løftets land. □

”Men det skal være langt fra meg å rose meg, uten av vår Herre Jesu Kristi kors! For ved det er verden blitt korsfestet for meg og jeg for verden.”

O Herre, til hvem skulle vi dog gå hen

*O Herre, til hvem skulle vi dog gå hen?
Du har jo det evige livet!
Kun du bærer navnet som synderes venn,
kun du har ditt livsblod oss givet.
Hvor fattig, hvor øde og tom var vår jord,
om ikke vi ditt hadde ditt evighetsord
som løfter vår sjel over jorderiks grus
helt opp mot de evige høyder!*

*O Herre, til hvem skulle vi dog gå hen
når sorgene fyller vårt hjerte,
når ikke det finnens en eneste venn
som makter å lindre vår smerte?
Hvor godt da å fly til din åpnede favn,
du lindrer hver smerte og mildner hvert savn,
som før vil du byde ditt: "Ti og vær still!"
Og stormer og bølger deg lyder.*

*Når livskvelden kommer, og solen går ned,
og evighetsklokkene ringer,
i skyggenes dal og ved dødsflodens bredd,
si hvem skal vel over meg bringe?
Hvor godt da til Jesus befale min ånd
og barnlig å legge min skjelvende hånd
i hans, som har gått gjennom dødsdalen før
og fjernet dens brodd og dens torner.*

Av Henry Albert Tandberg (1871-1959), offiser i Frelsesarméen.
Sangen (nr 368 i Sangboken) er skrevet i 1907-1908.

Bønn og forsakelse

AV THOMAS WIND

Når Jesus taler til disiplene sine og minner dem om at de skal gå inn og lukke døren når de ber, sier han dette som en motsetning til hyklernes måte å be på (Mat 6,5-6). Når hyklerin ber, skjer det nemlig for mennesker. Hyklerin er seg bevisst alltid å opptre riktig overfor mennesker og å ha den rette holdning så han kan være et forbilde. Han er opptatt av ikke å støte noen som lytter, heller ikke Gud. Han er opptatt av å være korrekt og formulere seg i bestemte teologiske vendinger. Da vil Gud nemlig belønne ham med bønnehørelse, og han kan være et godt forbilde for andre. Men hyklerin får ikke annen lønn enn menneskers eventuelle anerkjennelse. Hyklerin er ikke født på ny. Han kan ikke be og kalle Gud for Far.

Den kristnes bønn er annerledes. Den skjer ikke for mennesker, men for Faderen. Jesus nevner at det rommet som er bak den lukkede dør, bønnerommet, ikke er tomt når man går inn i det. Riktig nok er ingen mennesker til stede der, men Gud, min himmelske Far er der. Han ser meg og han lytter til min bønn.

Den gjenlukte dør

Den døra som er lukket, er ikke bare døren inn til ditt værelse, kontor eller et annet konkret rom. Døra er ikke bare en stor treplate med hengsler og beslag. Denne konkrete døra skal vi også gå inn gjennom og lukke innenfra for å be. Men det å lukke døra handler også om noe annet. Det handler om forsakelse.

Den gjenlukte dør og den farlige sammenligning

Da Jesus talte om den gjenlukte dør, innebar det at disiplene måtte bevege seg bort fra mengden og bort fra tanken om å være et forbilde. Å søke Guds ansikt innebar å søke seg bort fra andres ansikt, bort fra deres øyne så de ikke så meg og jeg ikke dem. Fariseeren i Jesu lignelse om

fariseeren og tolleren i tempelet (Luk 18,9ff) ba i realiteten ikke for Guds ansikt. Han så tolleren der (v.11) og vurderte seg selv i lys av ham. Men han lot ikke Guds lys komme inn i sitt eget hjerte. Han var opptatt av en annens gudsforhold. Han lukket ikke sin dør. Han ga ikke avkall på den seier han åpenbart hadde vunnet når det gjaldt ytre fromhet og moral. Men han hadde fått sin lønn. Når Gud kaller deg til å gå inn for hans ansikt i bønn, da gir du avkall på andres rosende eller kritiske vurdering av deg. Det er farlig når man alltid er opptatt av hvordan andre har det med Gud.

Den gjenlukte dør og kulden utenfra

Det settes mange krav til et kristent menneskes liv. En herjende iskald, aldeles ødeleggende vind blåser inn i mange menneskers sinn. Jeg er overbevist om at hvis vi som Guds folk ikke lærer å lukke døren for å være i varmen for Guds ansikt, blir vi ødelagt som mennesker og som kristne. Også som kristne forsamlinger. Mangt og mye krever vår oppmerksomhet. Uavlatelig blir vi gjennom reklame, aviser, tidsskrift, mailer og beskjeder minnet om de behov vi bør ha. Via mediene gir verdens nød oss bestandig dårlig samvittighet eller i det minste fyller sinn og tanke. Alltid blir vi, som enkeltmennesker og som samfunn, oppfordret til å øke vår innsats, det vil si tjene mer, investere mer, oppnå en bedre eksamen. Også mange kristne sliter med herjede, splittede og trette sinn fordi de glemte lukkeloven, hvilen for Guds ansikt. Man kunne ikke gi avkall. Man kunne ikke nøyes. Man fikk ikke lukket døren.

Også kunnskap skal vi gi avkall på. Det finnes kunnskap som du og jeg blir nødt til å avstå fra når det gjelder nyhetsoppdatering. Ikke bare verdens nyheter, men også nyheter om kristenlivet. Langsomt vennes vi til å sjekke om det er noe vi har gått glipp av. Det er status

forbundet med å være oppdatert. Vær ikke redd for ikke å følge med tiden. Gi avkall på tiden og velg evigheten. Når du så igjen lukker døren opp til tiden og hverdagen, vil Guds fred bevare ditt hjerte. Det vil merkes på deg at du har vært sammen med Jesus. Du må lære forsakelse. Lukk døren og hold på varmen for Guds ansikt!

Den gjenlukte dør og kulden innenfra

Men om vi nå skjermet oss aldri så mye fra verdens kalde vinder og gikk i kloster på en øde øy, ville vi likevel erfare at det stormet fra et annet sted. Fra vårt eget syke hjerte. Der bor synden. Der bor hatet mot Gud. Hva skal vi gjøre? Vi skal få lov til å gå inn med det syke hjertet bak den gjenlukte dør til Gud og bli der en stund. Det kan være du er som den fortapte sønn i Luk 15,11ff. Verden kan ikke

tilfredsstille deg, og nå vil du gå hjem til din Far. *"Far, jeg er ikke verdig..."*. Eller du tenker på tollereren i Luk 18. Han har gått inn bak døren. Der står han og ser ikke opp. *"Gud, vær meg synder nådig!"* Slik ber han idet han slår seg på brystet. Han våger å stå på det hellige stedet som en synder overfor Gud. Han er ikke engang konkret i sin bekjennelse. Han bare ber om nåde. Tenk hva denne tollereren har betydd for tallrike mennesker! Det er tollerens storhet at han gir avkall på å gjøre seg fortjent til å være en kristen. Han slipper sine ambisjoner og satser alt på nåden. Rettferdiggjort gikk han hjem.

(Fra "Båndet 15. desember 2013, med tillatelse fra forfatteren. Oversettelse v/Brix og Endresen) □

Relasjonsproblemer

AV HENRIK STAXÄNG

Innledning

"Svikefullt er hjertet, mer enn noe annet, det kan ikke leges. Hvem kjenner det?" (Jer 17,9).

Ved at synden kom inn i verden, fødes hvert menneske med et hjerte som er ondt. Trassalderen kommer tidlig. For en kristen er ens eget onde og urene hjerte livets største problem. Det blir en livslang kamp mellom det gamle mennesket (kjødet som vil det onde) og det nye mennesket (ånden som vil det gode). Ved at vi bekjenner vår synd og tar imot Guds nåde for Jesu skyld, lider vår sjelefiende nederlag. Evangeliet om ufortjent nåde for Jesu blods skyld er det botferdige menneskets beste seiersvåpen i den åndelige striden (Tit 2,11-14).

Ditt medmenneske

Når to mennesker møtes, er det to syndere som møtes med sine svakheter og egenheter. I mange sammenhenger settes de menneskelige relasjonene på prøve, både på arbeidsplassen,

i hjemmet, i ekteskapet, i forsamlingen, blant naboer, slektninger og venner. Den egoistiske tankegangen og alt annet kjødelig som finnes i menneskehjertet, kan komme fram på ulike måter.

Så noen eksempler på hvordan det kjødelige sinnet kan vise seg. Man vil for eksempel rette opp alt det som man synes er feil i sine omgivelser, uten kjærlighet og forbønn, og uten å kjenne på sine egne store feil. Man har bestemte oppfatninger om alle ting ned i minste detalj og gjør bisaker til hovedsaker. *"Vær ikke selvkloge!"* sier apostelen i Rom 12,16. Det kan være nære slektninger som på en ukristelig måte vil styre og legge seg opp i ulike saker. Ja, det kan oppstå uøndvendige relasjonsproblemer som kommer av ren kjødelighet.

Det kjødelige sinnet kan også vise seg ved at man ikke tåler et formaningsord. I Salmenes bok leser vi: *"Jeg er bare fred, men når jeg taler, er de klare til krig."* (Sal 120,7).

Eller det kan være en kristen som blir misunnelig og bitter over at han ikke har fått et tillitsverv, og så vokser det fram noe i hjertet som dreper kjærligheten. *"Trakt ikke etter det høye, men hold dere gjerne til det lave!"* (Rom 12,16).

Eller det kan være at man har blitt såret og ikke vil tilgi eller forlikes. Bitre og uforsonlige medmennesker berøver seg selv mye livsglede og lever liksom i et fengsel, hvis de da ikke er totalt ufølsomme og åndelig døde. Apostelens ord i 1 Kor 13,7 står fremdeles i Bibelen: *"Kjærligheten utholder alt, tror alt, håper alt, tåler alt."* Ja, relasjonsproblemer kan være av mange ulike slag. Men det som verre er, er at altfor mange mennesker, som har kommet til tro og har begynt sin reise til den himmelske stad, aldri når fram. Egoismen og det kjødelige sinnet har fått overtaket, og kampen mot det gamle mennesket har opphørt. Gjennom uforsonlighet river du den broen som du til sist må gå over lyder et gammelt visdomsord.

Du selv

Nå gjelder det deg. Om ditt medmenneskes synder er et større problem for deg enn ditt eget dype syndeforderv, da viser det at Guds nåde ikke betyr så mye for din egen del. Om du selv havner i et relasjonsproblem, har du kanskje vanskelig for å se din egen skyld i det hele tatt. Stoltheten din hindrer deg fra å be ditt medmenneske om forlatelse. Kan det være slik? Det er sant at du kan havne i langvarig vanskelige livssituasjoner. For eksempel kan ugudelige kollegaer eller slektninger eller nærstående gjøre livet umåtelig tungt for deg. Her har apostelen Paulus' ord sin anvendelse når han i Rom 12,18 sier *"Om det er mulig, da hold fred med alle mennesker; SÅ LANGT DET STÅR TIL DERE."*

Du som ledes av Guds Ånd kan være meget bekymret over deg selv, hvordan ditt eget kjød stikker fram gang etter gang. Du kan kjenne på at du har så lite kjærlighet og så liten anger over dine synder. Men det er likevel stor forskjell mellom deg som er botferdig og den som forsvarer sin synd. Du får ingen fred og ro før

din samvittighet renses i Jesu blod. Guds nåde er, på tross av ditt sløve hjerte, blitt uunnværlig for deg. Du vet at du på mange måter har krenket Guds Ånd ved dine synder. Likevel har Gud tilgitt deg alt. Det er bare Guds store nåde imot deg som gjør deg villig til å tilgi og forsones med din uvenn. Men det er viktig å skjelne mellom forsoning og tillit. Tillit må bygges opp senere, i den grad det går an.

Har Guds nåde fått gripe ditt hjerte, da vil du ikke hevne deg. Herren sier i sitt ord: *"Hevnen hører meg til, jeg vil gjengjelde"* (Rom 12,19). Det er Gud som tar seg av hevnen, ikke du. Du har ikke rett til å gå og håpe på at Gud skal iverksette hevnen på dem som har handlet urettferdig mot deg eller andre. Nei, du skal be for dem. Om ikke før, så kommer Guds hevsn og straff i evigheten, men ofte treffer Guds hevsn de ubotferdige allerede her i tiden, iblant på en uhyggelig måte. For eksempel slik at den som har lurt andre, selv blir lurt. Eller slik at den som har brukt mye tid på å sverte andres navn og rykte, selv blir veldig baktalt. Eller ved at den som har foraktet sine gamle foreldre, selv får sine barn i mot seg når alderdommen kommer. *"Det et menneske sår; det skal han også høste."* sier Guds ord (Gal 6,7). Men en kristen skal ikke gå rundt og ønske at Guds hevsn rammer de ubotferdige, men tvert i mot be for dem.

Apostelen avslutter Romerbrevets 12. kapittel med følgende ord: *"La deg ikke overvinne av det onde, men overvinn det vonde med det gode."* Når du tar hevsn og gir igjen, innebærer det alltid et nederlag for deg. Derimot vinner du seier ved å samle glødende kull på hodet til dine fiender. Det finnes eksempler i historien på hvordan vekkelsen har brutt ut i forsamlinger når det kjødelige sinnet har blitt erkjent og det har blitt forsoning.

På en bildetavle står følgende ord: *Elsk meg når jeg minst fortjener det. Lykkelig er du som får smake Jesu kjærlighet, til tross for at du aldri fortjener det. Du er kalt til å gi denne kjærligheten videre til dine medmennesker, også til de som ikke fortjener din kjærlighet. Amen.*

(Oversatt fra svensk) □

Denne verdens fyrste er dømt

AV OTTAR ENDRESEN

Hos profeten Jesaja i kap.49,24 står det et underlig spørsmål: *"Kan vel noen ta hærfanget fra en kjempe, eller kan fangene slippe fra dem som de med rette tilhører?"*

Spørsmålet er formulert slik at det virker selvsagt å svare nei. Ingen kan ta hærfanget fra en kjempe, og heller ikke kan fangene slippe fra dem som de med rette tilhører.

Hva er dette for en kjempe som holder fanger i fangenskap? Kjempen er djevelen, og fangene er oss mennesker. Vi ble djevelens fanger i syndefallet. Vi tilhører i utgangspunktet ham, for vi er hans hærfang. Det er denne kjensgjerning Jesus sikter til når han i denne teksten taler om den sterke: *"Når den sterke med våpen vokter sin egen gård, får hans eiendom være i fred."* (Luk 11,21). Slik ville situasjonen vært dersom ikke Gud hadde sendt sin egen enbårne Sønn Jesus Kristus, for å ta makten fra kjempen, fra den sterke. *"Kan vel noen ta hærfanget fra en kjempe, eller kan fangene slippe fra dem som de med rette tilhører?"* En tilsynelatende umulig oppgave.

Likevel kommer det et overraskende positivt svar på spørsmålet i det påfølgende verset hos Jesaja: *"Ja! For så sier Herren: Både skal fangene bli tatt fra kjempen, og voldsmannens hærfang skal slippe unna. Jeg vil gå i rette med din motpart, og dine barn vil jeg frelse!"* (Jes 49,25).

Det ligger altså i luften en framtidig storming av kjempens borg, en redningsaksjon som Jesus sikter til når han sier: *"Men når en som er sterkere enn han, kommer over ham og overvinner ham, da tar han fra ham hans våpen, som han hadde satt sin lit til, og hans bytte deler han ut."* (Luk 11,22)

Spørsmålet om kjempen og fangene hos Jesaja står få kapitler foran påskeevangeliet i Jesaja 53 om den lidende Messias. Løftet konkluderer med at *"--- Alt kjød skal kjenne at*

jeg, Herren, er din frelser, og Jakobs Veldige din gjenløser." (Jes 49,26)

Jesus drev ut onde ånder

Da Jesus drev ut onde ånder fra besatte mennesker, var det et forhåndsvarsel om at djevelens makt snart skulle bli knust en gang for alle, ved Guds finger.

"Jesus drev ut en ond ånd, og den var stum. Men det skjedde da den onde ånd var faret ut, da talte den stumme. Og folket undret seg." (Luk 11,14)

"Jesus drev ut en ond ånd". Hva forteller denne korte setningen oss? For det første: Rent bokstavelig informerer ordene oss om at Jesus drev ut en ond ånd, underforstått fra et menneske. Men i dag er spørsmålet: Betyr denne setningen noe for min tro? Ja, uendelig mye. Det er en øyenvitnebeskrivelse som forteller at Guds rike er kommet nær. Og når Guds rike er kommet nær, da har kjempen, den sterke, grunn til å skjelve. Han sitter ikke så trygt lenger i sin uinntagelige borg. For den som er sterkere enn han, har gitt følgende krigserklæring: *"Nå holdes dom over denne verden. Nå skal denne verdens fyrste kastes ut"*. (Joh 12,31). *"Denne verdens fyrste er dømt."* (Joh 16,11).

Det blir som kampen mellom David og Goliat. Kjempen Goliat stod der i all sin velde og trodde at han hadde bukten og begge endene i kampen mot Israel. Men så kom den lille David i Herren Sebaots navn og la kjempen i bakken med en stein og drepte ham med hans eget sverd. David hadde på forhånd sagt til Goliat: *"Hele dette folket skal få se at det ikke er ved sverd og spyd Herren frelser. For Herren råder for krigen. Og han skal gi dere i vår hånd."* (1 Sam 17,47).

David er et forbilde på Jesus. Han som tilsynelatende led nederlag da han hang såret og ydmyket på korset, men som vant livet da

han gav sitt liv, og som vant en evig seier over døden og djevelen da han selv døde. For Jesus er Guds Sønn, og han har all makt i himmel og på jord. Og når Jesus driver ut onde ånder, så gjør han det med største letthet: *"Men er det ved Guds finger jeg driver de onde ånder ut, da er jo Guds rike kommet til dere."* (Luk 11,20)

Guds finger og Herrens hånd

Hvorfor bruker han uttrykket Guds finger? Guds allmakts kraft blir ofte betegnet med bildet av Guds arm eller hånd. *"Da sa Herren til Moses: Er Herrens arm for kort? Nå skal du få se om det vil gå deg som jeg har sagt, eller ikke."* (4 M 11,23)

"Se, Herrens hånd er ikke for kort til å frelse –", (Jes 59,1). Når så Jesus sier at det er Guds finger som gjør dette storverket, så demonstrerer han enda tydeligere at Guds allmakt er virksom i Jesus Kristus.

Jesus drev ut en ond ånd. Denne setningen betyr også for min tro og erkjennelse at et menneske kan være besatt av onde ånder. Onde ånder opptrer som skumle parasitter i de mennesker de tar bolig i, slik at menneskene blir drevet til å si eller gjøre ting de ellers ikke ville ha gjort. I dette tilfelle hadde den onde ånden bundet talemannen på verten, slik at han ikke kunne snakke. I andre tilfeller som er beskrevet i Bibelen kunne besettelsen gi seg utslag i ulike sykdomssymptomer, for eksempel lammelse, blindhet og epileptiske anfall.

Men det merkelige er at åndene ofte har en overnaturlig kunnskap om Jesus som Guds Sønn. *"Det var i deres synagoge en mann med en uren ånd, og han skrek høyt og sa: Hva har vi med deg å gjøre, Jesus fra Nasaret? Du er kommet for å ødelegge oss. Jeg vet hvem du er, du Guds Hellige!"* (Mark 1,23f.)

Åndene har en fryktelig angst for den åndsmakten Jesus representerer (Guds finger). Besettelsene på Jesu tid var antakelig et resultat av at åndskampen spisset seg til etter at Guds Sønn, den sterkere, Jakobs Veldige, kom inn i verden, nettopp for å ta makten over djevelen. For nå var Satan redd for at byttet skulle tas fra

ham, og derfor gjorde han hva han kunne for å beholde fangene sine for seg selv.

Så kan vi spørre om onde ånder er i virksomhet også i dag? Generelt sett er vi alle bundet i satans lenker. Enhver uomvendt synder har djevelen til far og er tvunget til å gjøre hans vilje. Det er jo derfor vi forkynner nådens evangelium om Davids Sønn som har gjenløst sitt folk, for at ordet skal trenge inn og omvende og befri syndere fra Satans makt.

Men så taler Bibelen også om særlige åndsmakter som er virksomhet. Paulus kaller dem *"verdens herskere i dette mørket, ondskapens åndehær i himmelrommet"*. (Ef 6,12). Det er ikke vanskelig å merke at både pengemakten, medie-verdenen, musikk, kultur og politikk er infisert av forferdelige åndsmakter som over tid har evne til å snu opp ned på kristen kultur og etikk, og etterlater et folk og en verden i åndelig ruin.

Åndskampen kommer kanskje tydeligst og mest konkret fram der kristendommen utfordrer naturreligioner, buddhisme og islam på misjonsmarkene, og da særlig i nyetablerte områder. Men vi merker det også i de uhyggelige satanistmiljøer utenfor våre egne stuedører.

Og hva er satans mål? Han vil stjele flest mulig mennesker fra Gud. Han vil myrde flest mulig åndelige liv, og han vil ødelegge Guds frelsesplan, både det store gjenløsningsverket som skjedde for 2000 år siden, og frelsesverket i hvert enkelt menneske. *"Tyven kommer bare for å stjele og myrde og ødelegge"*. (Joh 10,10).

Men så er det altså en som er sterkere enn Satan i virksomhet blant oss. *"Til dette ble Guds Sønn åpenbaret, for at han skulle gjøre ende på djevelens gjerninger."* (1 Joh 3,8).

"--- Men det skjedde da den onde ånd var fart ut, da talte den stumme". (Luk 11,14) Den onde ånden ble forstyrret i sin ødeleggende virksomhet. Mennesket blir fristilt. Den stumme ble i stand til å synge en ny sang, til pris og ære for Lammet.

Ditt framtidshåp – Guds ord

"Og folket undret seg". (Luk 11,14) Det var mens utdrivelsen var en fersk nyhet. Undrer du

deg når du hører denne historien gjenfortalt? Det har blitt nedskrevet i evangeliet for at *"alt kjød skal kjenne at Gud, Herren, er din frelser, og Jakobs Veldige din gjenløser"*. (Jes 49,26)

Vi hører at *"--- en kvinne i mengden ropte til ham: Salig er det morsliv som har båret deg, og det bryst som du har diet!"* (Luk 11,27) Hun var så oppglødd over det hun hadde sett at hun ikke bare lovpriste Jesus, men også hans mor. Hvordan responderer Jesus på en slik ytring? Han forkynner for alle satans fanger: *"Men han sa: Ja, salige er de som hører Guds ord og tar vare på det!"* (Luk 11,28).

Har du fått kjenne i ditt liv, i ditt hjerte og sinn, at Gud Herren er din frelser, og Jakobs veldige din gjenløser? Har ordet du hører om Davids seier over Goliat, over Jesu seier over Satan, fått feste rot i din sjel?

Det er klokt å holde seg nær Gud i den tiden vi lever i, der gudsfientlig påvirkning truer på alle kanter. Det er mye motløshet og lite framtidshåp hos mange mennesker i dag. Mange ser ikke meningen med livet. Den mest utspekulerte ondskapen ligger på noen raske tastetrykks avstand, for å stjele, myrde og ødelegge stadig yngre liv.

Bibelen formaner: *"Og gi ikke djevelen rom."* (Ef 4,27) *"Ta på dere Guds fulle rustning, så dere kan holde stand mot djevelens listige angrep."* (Ef 6,11).

Det er Guds ord som holder når alt annet brister. Som gir håp i håpløsheten og liv i døden. (Tale på Skjæveland Misjonshus 30.03.14). □

Profetene og profetiene

AV ERIK HØIBY

Profetenes plass i den gamle pakt

(Nøkkelord: Heb 1,1-2; 2Pet1,19-21; Åp 1,3 og 2 Pet 3,1-2).

Profetene i Det gamle testamente inntar en sentral plass i den gamle pakt.

Alle profeter er *"utsendt av Gud"* (Joh 1,6).

Derfor kan det også med full rett sies om dem:

- 1) De kom i rett tid.
 - 2) De kom til rett sted.
 - 3) De kom med det rette budskap.
 - 4) De kom med en særskilt utrustning fra Gud.
- De var åpenbaringsformidlere.

Hva menes med ordene profet og profeti?

• Det mest alminnelige svar er at en profet er en person som forutsier framtida.

Men dette er bare en side ved profetens virksomhet.

• Andre har gått til selve ordet "profet". Ordet betyr en fremsier.

En profet er en taler, en forkynner, en som har et budskap å bringe.

Men heller ikke det er et fullstendig svar. For å få et dekkende svar må vi gå til profeten selv.

• Det blir da klart at det er Herren som åpenbarer seg for et menneske, på et bestemt tidspunkt i dette menneskets liv, og kaller til en spesiell profetgjerning.

Her kan henvises til 2 Mos 3,1-12 og 1 Sam 3,1-21.

Moses og Samuel var ikke skriftprofeter, men Herren åpenbarte seg og kalte disse to.

Jesaja var skriftprofet. I Jes 6,1-9 leser vi hvordan Herren møtte ham. Her får vi stadfestet at Gud griper inn i en bestemt tid med sitt profetkall.

En annen kallsopplevelse finner vi i Jer 1,1-6. Og enda en i Amos 7,15.

Profeten står stadig i kontakt med Herren og utrustes med Herrens Ord.

Sanne og falske profeter

Noen setninger forekommer gang på gang hos profetene: ”- *Så sier Herren,*” og ”- *Herrens ord kom til profeten*”. Bare hos profeten Amos forekommer dette uttrykket hele 24 ganger: ”- *Slik talte Herren*”.

Jer 25,3 stadfester dette.

Profeten forkynner altså Herrens Ord Han må forkynne. Han kan ikke ha det for seg selv.

Det brenner i hans indre. Derfor forkynner han med ild og glød.

Herrens Ånd kommer over ham, Herrens Ånd griper ham, og Herrens Ånd driver ham.

Dette ser vi hos Jer 25,3; 1 Sam 10,6; Esek 11,5; Jer 20,7-10; Amos 3,7-9 og Apg 20,22-24.

=> Det som kjennetegner profeten er altså at han er kalt av Gud.

=> Gud har åpenbart seg for ham og fortalt ham sine hemmeligheter.

=> Disse må han forkynne, ikke av seg selv, men i kraft av Den Hellige Ånd.

Til profetens utrustning hører derfor framfor alt Herrens Ord og Herrens Ånd. Likevel støter vi på personer i Det gamle testamente som ikke svarer til den beskrivelsen vi har gitt.

De gir seg ut for å være sanne profeter, men er i virkeligheten falske (1 Kong 22,5-9; 13-14 og 17).

Vi møter i Det gamle testamente også andre som kalles profeter uten å være utrustet med Herrens Ord og Ånd. Det er de såkalte levebrødsprofeter som profeterer for penger. De stammer fra de såkalte profetskoler.

Profetskolene var opprinnelig samlingsstedet for profetene. I disse profetskarer var det flere gode menn. Herrens Ånd virket blant dem. Vi finner blant annet Samuel som leder (1 Sam 19,19-20). Men etter hvert gikk det tilbake med profetskolene og Herrens Ånd vek fra mange av dem.

De ble datidens liberale teologer. De forkynte bare det folk ønsket å høre. De er blitt kalt lykkeprofeter eller løgnprofeter.

De som er Herrens profeter og som vil gå på Guds vei, møter mye lidelse og prøvelser.

I sin forkynnelse holder de fram sannheten og vil tjene Herren.

Profeten Sakarja kommer med sterke ord mot de falske profetene. Han forkynner at de til slutt vil gå til grunne med sine falske lærdommer. Vi ser det samme hos flere av skriftprofetene.

De betrakter lykkeprofetene og levebrødsprofetene som kalkstrykere og løgnprofeter (Hos 9,8; Jer 23,14-16 og 25-27 samt Esek 13,8-11). Herren vil altså ikke tåle andre profeter enn de som er kalt av ham, utrustet med hans Ånd og som forkynner hans Ord (Sak 13,2-3).

Hvordan mottar profetene Guds åpenbaring?

Dette taler profetene selv meget lite om, men vi vet at Herren åpenbarte seg flere ganger for israelitter i drømmer (1 M 28 og 1M 37). Imidlertid setter flere av skriftprofetene drømmen lavt. Den ble ikke regnet som noen høy form for gudsåpenbaring (Jer 23,25ff og Sak 10,2). Derfor har vi lov til å si at profetene til vanlig ikke fikk Guds Ord gjennom drømmer.

Ekstasen hører nok også med, men heller ikke den er den alminnelige form for åpenbaring.

Hva er ekstase? Ikke slik vi til vanlig tolker dette ordet som rus eller hysteri. Ekstase i bibelsk språkbruk betegner den høyeste grad for åndelig og legemlig grepethet. En enkelt følelse eller forestilling som trenger alt annet til side (1 Sam 10,1ff; - merk v 6 - og 1 Sam 19,20ff).

Når vi leser om hvordan Guds Ord kom til profetene Amos, Hoseas, Jesaja og Jeremias, får vi ikke inntrykk av ekstase. Profetene er riktignok veldig grepet, men likevel har de en klar tanke og dømmekraften i behold.

Det mest alminnelige er derfor at Herren taler til profetene under full bevissthet. Nærmere kommer vi ikke denne profetiske hemmelighet.

Bønnekamp og oppfyllelse

Profetene måtte ofte kjempe i bønn, sammen med Gud. Og de fikk oppleve bønnesvar (Jes 6,1-9; Jes 7,2-3 og Jer 42,2-8).

Svaret fra Gud kom ikke alltid med en gang. De måtte ofte vente på Herrens Ord og budskap, men var vedholdende i bønn. Når Gud så at

tiden var inne, kom svaret (sml. Jes 7,3 med Jer 42,2-7).

Profetene eier selv en urokkelig visshet om at det er Herrens Ord de forkynner. Deres stadige omkvad er derfor: *"- Så sier Herren"* eller *"- Da kom Herrens ord til meg"*.

La meg ta med tre eksempler når det gjelder oppfyllelse av profetier:

1) Samarias fall år 722 (Amos 5,27 og 2 Kong 17,5-6 og 24).

2) Jerusalems fall år 586 (2 Kong 25,1-7; Jer 39,1ff og Jer 52,4ff).

3) Messias' komme. Her henvises til samtlige Messiasprofetier i GT (se 1 Mos 3,15 og Jes 53).

Jeg nevnte profetenes urokkelige visshet om at det er Herrens Ord de forkynner.

I Det nye testamente er det flere som vitner om dette:

1) Jesus selv → Mat 5,17 og Luk 16,27-31.

2) Apostlene → 1 Pet 1,10; 2 Pet 1,19-21 og Heb 1,1-2.

Så kan da også vi være fullt forvissnet om at det var Herrens Ord profetene forkynte.

På hvilken måte formidler så profetene Herrens Ord?

1. Profetene er i første rekke muntlige forkynnere. De er Guds røst i tiden. Med myndighet fremfører de sitt budskap, så selv ikke de sløve samvittigheter kan unngå å merke den hellige nidkjærhet.

Det mangler ikke på avveksling i den profetiske forkynnelsen. I sine taler benytter de fortellinger, syner og opplevelser. De gir oss levende skildringer av synd og nød, frelse og håp. Med malende bilder taler profetene så det griper og må huskes, ikke minst skyldes dette deres anskuellesundervisning (1 Kong 11,29-32; Jes 20,1-5; Jer 19,1-5 og 10-13).

Viser også til Esekiel 4, hvor Herren byder profeten å foreta tre billedlige handlinger:

(Esek 4,1-3; 4-8 og 9-17).

Profetene måtte stille hele sitt liv og sin person til Guds disposisjon, og de gikk helhjertet inn for sitt profetkall. De adlød alltid Herrens røst. Profetene hadde praktisk talt ikke det man

kan kalle privatliv. De gikk helhjertet inn for sin gjerning og lot Gud bestemme alt i deres liv. Også deres barn fikk sitt navn av Herren (Jes 8,1-4 og Hos 1,4ff).

2. Profetene er også framtidssforkynnere. De får skue inn i framtida og se den kommende dom og frelse. Enkelte av dem er mest domsforkynnere, mens andre fortrinnsvis forkynner frelse.

Herrens dag er sentralt i deres forkynnelse. Dagen som skal og må komme. Den nærmer seg Israel, men kommer også til verdensrikene. Den er dommens dag med nød, trengsel og ødeleggelse og rammer først Israel (Joel 1,15 og 3,3-4). Dommen rammer også utlandet.

I dommens mørke natt skal hele den nåværende verden synke sammen (Sef 1,14-18 og 3,8).

Men Herrens dag skuer profetene også som en dag med håp og frelse. Bak dommens og ødeleggelsens mørke skuer de frelsens morgenrøde. Levningen av folket skal frelses, et nytt Israel vokser fram, hedningefolkene slutter seg til, et nytt Jerusalem og et nytt Sion er i vente, Messias kommer (Sef 3,9-16). Sefanias er en mektig domsforkynner, men den samme profet er også en frelsens profet.

I denne sammenheng kan en finne flere eksempler (Esek 34,23; Jer 31,31-34 og Jes 6,11-13).

3. Profetene får også kallet til å formidle Herrens Ord skriftlig. Det lyder uttrykkelig til Jesaja:

"- Ta deg en stor tavle og skriv på den" (Jes 8,1). Profeten Jeremias hadde virket i 23 år da Herren befalte ham å skrive ned sine taler. Jeremias kaller Baruk til sin sekretær. Baruk skriver og profeten dikterer (Jer 36,1-4). Andre profeter ble nektet å tale, og dermed tvunget til å skrive (Amos 7,12). Det var uten tvil Guds styrelse at profetene i hvert tilfelle kom til å skrive. Derfor vil profetenes budskap til alle tider være en sprudlende kilde til fornyelse av alt sant gudsliv. □

Troens vei, den beste vei å gå

AV CARL FR. WISLØFF

"Kom nå frem her, så vil jeg gå i rette med dere for Herrens åsyn om alle Herrens rettferdige gjerninger som han har gjort mot dere og fedrene deres." (1 Sam 12,7)

Israels folk hadde krevd en konges om kunne føre dem i krig, for det hadde alle de andre folkene.

1 Sam 12 forteller oss noe om bakgrunnen for dette kravet. Samuel minner folket om det.

Vanskeligheter og farlige kriser hadde Israels folk hatt mange ganger, sier Samuel. På grunn av deres synder lot Herren filistrene få herredømme over dem! Da ropte de til Herren og sa: *"Vi har syndet mot deg, frels oss!"* (vers 10). Da sendte Herren Jefta og Samuel og reddet dem.

Dette hendte flere ganger. Folket syndet og glemte Herren. Da lot Herren fremmede hærer komme over dem. Men når de angret og ba ham om nåde og hjelp - da grep Herren inn og reddet dem.

Men så kom en forferdelig fiende imot dem. Det var Nahas, Ammons barns konge. Han gikk så grusomt frem at ingen hadde hørt om slikt før. Da var det de begynte å kreve en konge til å lede dem i krig.

Samuel forsøkte å stagge dem. Husker dere ikke hva som er hendte tidligere, sa han. Israel har vært i slike vanskeligheter før. Men hver gang de gjorde bot og vendte seg til Gud, så grep han inn og hjalp dem. Kan vi ikke gjøre det samme denne gang? Om vi ydmyker oss for Herren og ber han gripe inn, tror dere ikke at det kunne gå bra denne gangen også?

Nei, svarte Israels barn – det nytter ikke, for alt er annerledes nå. I gamle dager kunne det saktens klare seg med bot og bønn. Men nå er det ikke nok lenger. For den fienden vi nå har mot oss, er verre enn noen andre. Nå må vi ha en helt ny ordning – vi må ha en konge.

Var det sant? Finnes det noen situasjon som er for vanskelig for Gud? Finnes det noen nød som

ikke Herren vet råd med? Vi vet svaret: Han som hadde hjulpet før, kunne også hjelpe nå.

Alt er annerledes nå – har ikke vi også hørt det? Å jo – vi har hørt det: Nå nytter det ikke bare med å forkynne Guds ord, det kunne være bra nok i gamle dager – nå trenges noe annet og mer. Nye tider – nye veier og måter! Omvendelse og bønn og tro er bra nok – men nå for tiden trenges noe annet og mer!

Må vi aldri høre på dette. Det finnes ingen annen og bedre vei enn troens vei. Gud har alltid lovet å være hos dem som ydmyker seg for ham i bønn og tro.

(Fra andaktsboka "Daglig brød" 22. juli. Lunde Forlag 2. opplag 1983) □

**Min Jesus, la mitt hjerte få
den kjærlighet til deg
at natt og dag du være må
min sjel umistelig.**

**Da skriker nådens tid og stund
så lys og salig frem
til jeg får høre fra din munn:
Kom hjem til meg, kom hjem!**

**Å, la meg i den grav du lå
knust av min syndenød,
den siste kveld min hvile få
og smile mot min død.**

**Før så meg arme synder hjem
med din rettferdighet
til ditt det ny Jerusalem,
til all din herlighet.**

(Tekst: Bjørn Christian Lund 1764)

Bibelsamling på Audnastrand 17.-20. juli 2014

AV OLAV HERMOD KYDLAND

For nittende gang arrangerte Stiftelsen På Bibelens Grunn (Bibelsk Tro) bibelsamling på Audnastrand leirsted i Lindesnes kommune.

Leirstedet ligger vakkert til ved elva Audna, 3,5 km sørover langs riksveg 460 fra kommunesenteret Vikeland. Turistattraksjonen Lindesnes fyr ligger bare 23 km fra leirstedet.

Til årets bibelsamling var 55 voksne og 10 barn innmeldt. Det er lenge siden vi har vært så mange. Særlig er vi takknemlige for at fem unge ektepar med 10 barn var med på samlingen. Vi takker Herren for hver enkelt som kom for å høre Herrens ord.

Talere var Erik Trans fra Herning i Danmark og Dagfinn Natland fra Erfjord. De fikk begge to gi oss mye fra Guds ord til tukt og trøst. I tillegg hadde Oddbjørg og Kjetil Fredriksen og datteren, Gunnlina, et sangmøte med gode og oppbyggelige sanger. På kveldsmøtene deltok forskjellige sangere med fin og god sang.

Lørdag den 19. juli ble det arrangert tur til Åvik hvor Tor Landro fortalte fra livet til den kjente Kina-misjonær Asbjørn Åvik.

Motto for bibelsamlingen var: "Ved korsets fot hos Jesus Der har mitt hjerte fred."

Gjennom bibeltimer, taler, sangmøte og vitnemøte ble det fokusert på Jesus Kristus og hans frelsergjerning. Jesus døde en stedfortredende død for hele menneskeslekten og sto opp til vår rettferdiggjørelse. Evangeliet er for alle mennesker på jord, men det ser ut for at de fleste ikke har bruk for det. Vi må ikke bli motløse, men forkynne lov/evangelium, synd/nåde til frelse og oppbyggelse.

I vår tid gjelder det å holde seg til Bibelens budskap, for vi møter ofte en uklar forkynnelser og falsk Gudsdyrkelse. Derfor er det viktig, som Jesus sier, at vi må være årvåkne slik at ikke noen får føre oss vill (Mat 24,4). La oss ikke bedra oss selv slik som de fem brudejomfruene gjorde. De hadde ikke olje på

lampen. Brudgommen kjente dem ikke. Derfor fikk de ikke komme inn til bryllupsfesten. Men de som var rede, gikk sammen med brudgommen inn til bryllupsfesten til glede og evig salighet. Må Herren få lede hver enkelt av oss!

La oss takke Gud for at vi får hvile i nåden uansett hva som skjer med oss. Sangeren sier det slik i sangen: Jeg hviler i nåden

"Jeg hviler i nåden hos himmelens Gud
Som sendte sin sønn med det salige bud
At synden er sonet, at alt er fullbrakt
Med det har Han tegnet den evige pakt.

Jeg hviler i nåden, og slik har jeg fred
I Ham som har sonet min synd i mitt sted
Han opprettet alt som i fallet gikk tapt
Forløste igjen det som Han hadde skapt.

Jeg hviler i nåden med alt det jeg har
Med nåtid og framtid og alt det som var
I nåden min synd og min fortid er glemt
I glemselens hav er begravet og gjemt.

Jeg hviler i nåden ved Golgata verk
Om troen er liten gjør nåden meg sterk
For nåden er større der synden er stor
Jeg hviler i nåden i tro på Guds ord.

Jeg hviler i nåden når morgenen gryr
Er trygg gjennom dagen hva enn den meg byr
Når solen går ned og Han sender meg bud
Jeg hviler i nåden der hjemme hos Gud."

(Torstein Lindhjem. Sangen og melodien er gjengitt i Bibelsk Tro nr 4/2013) □

Da Jesus forlot tempelet

AV PER GUSTAFSSON

Om tempelet, politikken og Kristi rike

"Jesus forlot tempelet og gikk ut. Da kom hans disipler for å vise ham tempelbygningene. Men han svarte og sa til dem: Ser dere ikke alt dette? Sannelig sier jeg dere: Her skal ikke bli stein tilbake på stein som ikke skal brytes ned." (Mat 24,1-2).

Tempelet, som Jesus forlot ifølge teksten ovenfor, var den staselige herodianske tempelbygningen i Jerusalem, som imponerte mennesker med sin størrelse, marmorstein og glinsende gullplater. Til og med Jesu disipler lot seg imponere. Tempelet var tilsynelatende umulig å ødelegge. Men Jesus svarte: *"Her skal ikke bli stein tilbake på stein som ikke skal brytes ned."* Men før dette ytre skjedde, skulle det inne i Jerusalems tempel inntreffe en hendelse som medførte at jorden skalv og klippene revnet: Forhenget mellom det hellige og det aller helligste ble delt i to deler. Da ble veien til himmelen åpnet.

På den helliges virksomhet *utenfor* Jerusalems bymur og *utenfor* dets tempel, gjennom forsoningsofferet av Guds Lam, fulgte de tegnene i naturen som er angitt ovenfor. Men ikke bare det. Graver åpnet seg og døde mennesker stod opp fra dem. Et vitnesbyrd om den makt som ikke er bundet ved tempel, menneskeforordninger og magiske ritualer, slik som mennesker i hedenske religioner forestiller seg. Og som ikke så sjelden har trengt seg inn i den kristne kirken. Folketroen er ganske lik. Oppstandelse fra vantroens grav og inngangen i herlighetens rike kan bare skje gjennom han som har makten, ved at han oppvekker døde. Ikke gjennom tenning av stearinlys eller magi eller forbønn for døde.

Det ubegripelige, men det av Jesus forutsagte *offeret* skjedde, og det tempelet som Jesus hadde forlatt like i forkant *for siste gang*, skulle siden raseres av en fremmed makt, kun noen

år etter at det var ferdigstilt. Ett nytt tempel, Jesus selv, skulle erstatte det gamle, slik han hadde forutsagt. Først nedbrutt, men oppbygd/oppstått tredje dagen.

Ingen mennesker visste da, dagene før den fullbrakte forsoningens påske, at Jesus som så ofte ved jødernes høytider hadde kommet til tempelet i Jerusalem, og siden hadde forlatt det ved adskillige anledninger, nå forlot det for siste gang. Og dets nådetid var omme. Tempelet ble stående enda noen år og profetien syntes å være tomme ord. Men da Jesus ikke lengre var til stede der *med sitt Ord*, da var dets ende nær: Dets ufravikelige nedbryting, slik som det var forutsagt av ham som er tempelet (Joh2,21). Slik vitner senere Stefanus overfor tempeldyrkerne: *"Men Den Høyeste bor ikke i hus som er gjort med hender"* (Apg 7,48). Han kommer når han vil og går når han finner det for godt. En gang for siste gang, og så overlater han det til sin skjebne. *"I dag, om dere hører hans røst, da forherd ikke deres hjerter"*. (Heb 3,7f, Sal 95,8f)

I vår tid har vi anledning til å følge med på hendelser og utvikling i de nåværende kirkene/organisasjonene og templene. For det finnes mange tegn på at Jesus har forlatt mange av dem. Spørsmålet er om det er for godt. Det som ellers gjenstår er menneskepåfunn og menneskelærer. Og en indre tilhørende nedbryting følger unngåelig med. Den trusselen som Jesus uttaler i Åp 2,7 om å *"flytte din lysestake bort fra ditt sted"*, er å betrakte som en trussel som hører sammen med at det skjer når Herren forlater tempelet. Det at Herren *er* i sitt hellige tempel sikter ikke til Guds evige blivende i et forgjengelig jordisk tempel. Nei, hans tempel og troen er i himmelen. Han er også nær den som her på jorden er nedbøyd og sønderknust i ånden. Når Herren enten blir utdrevet av det jordiske tempel eller selv

forlater det, da er det et *øde hus*, hvor praktfullt det enn er og hvor livlig det enn går for seg der og hvor mange mennesker som enn samles. Dets livstid er avhengig av om det behager Herren å være der eller ikke.

"Se, huset deres skal bli liggende øde!" (Mat 23,38), sa Jesus til jødene, spesielt til de oppblåste og stolte skriftlærde, dets yppersteprester og det høye råd. Det kan være ødemark selv om folket og deres lærde fyller et hus. For alt kommer an på om Jesus *med sitt Ord* fortsatt er i tempelet eller har forlatt det. Ja, det er spørsmål om *hans undervisning og taler fortsatt er til stede*, om både hans verop og saligprisninger er til stede. Om hans barmhjertighets tale skjer på bakgrunn av det drepende Ord som dømmer til døden.

Vår tids *evangelietale* savner i høy grad den tale som *"fører ned i dødsriket"* (1 Sam 2,6). Det er snarere slik at *"de forventer Guds nåde til skamløshet"* (Jud 4) på en rekke ulike måter. Så går evangeliet fortapt midt under all tale om nåde. For evangeliet er for botferdige syndere.

Før vi i noen grad berører dagens kirkelige ødemark og årsakene til det, skal vi først nevne noe om Israels templer som ble bygd etter det bevegelige tempelet, det Tabernaklet som ble brakt med under ørkenvandringen fra Egypt til Kanaans land. Og vi begynner med det tempelet som Jesus forlot *for siste gang* før han gikk mot korsfestelsen og forsoningsofferet.

Tempelbygningene og byggherrene

Den tempelbyggingen som Herodes den Store begynte på, pågikk på 46. året da Jesus talte strengt til dem som solgte og kjøpte der (Joh 2,20). Det skulle fortsatt være en byggeplass der like fram til år 64 e. Kr. Like etter, i år 70, inntraff Jerusalems ødeleggelse og Jesu profeti viste seg troverdig også når det gjaldt tempelets ødeleggelse. Ikke noe menneske hadde kunnet tro det.

Knapt noen kunne for bare et få år siden tro den raseringen som nå, i følge Ordets forutsigelser, pågår innenfor kristenheten. Hvem hadde for eksempel bare for 10 år

siden kunnet tro at et kristelig tempel (Visby domkirke, Sverige) nå er såkalt hbtq-sertifisert (oversettters merknad: hbtq = homoseksuelle, biseksuelle, trans- og queerpersoner. Queer er en samlebetegnelse for seksuelle minoriteter, som gjerne setter spørsmålsteget ved heteronormen). På samme måte hadde ingen for 20 år siden kunnet tro det som inntraff i Uppsala domkirke for 20 år siden gjennom Ecce Homo-utstillingen. Mye annet av indre rasering ikke å forglemme i Sverige/Norden).

Herodes tempel var et imponerende bygningsarbeid, og byggherren var *"politisk innsatt"* i sin post av den romerske keiseren. Med sin tempelbygging søkte han utløp for sin svakhet for makt og prakt. Det å søke jødernes gunst var også med i hans beregning. Det tempelbyggingarbeidet som ble startet under Herodes den Stores regjering, skjedde på det sted der det mer uanselige Serubabels tempel hadde stått like forut i tid. Men visste han noe om ytre tempelbyggingarbeid, så visste han aldeles ikke noe om *"det Riket som ikke er av denne verden"*. Der er han lik mange andre tempelbyggere. De ser et ytre praktverk, men er blinde for Guds rikes uanselige skikkelse.

Det forhenværende Serubabels tempel ble bygd av de jødene som hadde vendt hjem fra det babylonske fangenskap, med den hensikt å gjenoppbygge det nedbrente Salomos tempel. Dette tempelet ble mye mer uanselig. Om dets byggherrer og byggets ferdigstilling, etter en tids stillstand og støtte til bygget fra en fremmed men velvillig makt, kan vi lese i Esras, Nehemjas og Haggais bøker. Selv i dette tilfellet fantes det altså *velvillige politisk innskudd* (perserkongen Dareios) innblandet i tempelbyggingen. Og Herren lot det skje i sin tid. Det jødiske folkets historie er jo i mangt og meget en forbildenes historie. Inntil den tid at tempelet skulle reises.

Før Serubabels tempel fantes altså Salomos tempel. Det ble senere brent ned til grunnen under Nebukadnesars krigshærer. Det ble under Salomos ledelse bygd på sju år. Hans far David ønsket selv å bygge dette tempelet, og

han planla å gjøre det, men han fikk ikke tillatelse til å gjøre det. Først sønnen Salomo, som David hadde fått i sitt ulovlige forhold med Batseba, ble tempelbygger. Om ham beretter Skriften en rekke ting som gir all hans prakt og ytre rikdom en tragisk ettersmak. Forledet av hustruer fra fremmede folkeslag deltok han selv i den fremmede kult og avgudsdyrking som hans far David hadde avvist. Og som også Herren gjennom sine profeter gikk i rette med. Den sanne gudsdyrkingen gikk altså ikke i arv til sønnen. Tvert imot. Det som begynte i ånden og som under farens oppdragelse siktet inn mot sann Gudsdyrkelse, sluttet i kjødet og dyrking av begjær og prakt. Og i motsetning til sin far, ransaket han seg ikke under Guds ords tukt og avstraffelse. Men tempelbygger var han. Og *politisk fremgangsrik*. Ikke lenge etter framtrer profeten Elias mot de fremmede kultene, de falske profetene og prestene. Og vi har mange eksempler på hva Jesaja så vel som Jeremias og Esekiel har å si i Herrens navn om bruken av tempelet. Folket og dets prester sier: "Her er Herrens tempel", noe det i gagnet likevel ikke var. (Jer 7,4).

Langt senere, på 300-tallet e. Kr., kom Konstantin i Roma til keisermakten etter en periode med intensiv forfølgelse av de kristne. Senere tillot keiseren både menigmann og

høytstående personer å praktisere kristendommen. Så langt at kristendommen etter hvert ble *riksreligion* i det romerske riket. Visstnok drøyde det til 50 år etter hans død, men med stadig bedre vilkår for de kristne, fulgte også forestillingen om at stat og kirke hørte sammen. Den måten å se det på kom også hit. Storpolitikk og kirkepolitikk bygde i fellesskap mange staselige templer. Det som Jesus hadde sagt, "Mitt rike er ikke av denne verden", ble imidlertid ofte forandret til det motsatte. Under den såkalte konstantinske æraen ble det bygd mange vakre templer i Europa. Vi har en anselig rekke i vårt land. Mange ble kjære klenodier og med rette. Men det var mye der som ikke var i samsvar med Guds vilje. Heller ikke lederskapet var alltid slik det skulle være ifølge Guds ord. Og det kristnede folket, de døpte, pleide mye annet enn sitt åndelige liv. Vår egen kirkehistorie er ofte beklemmende lesning. Under disse forholdene har bevaringen av tempelet hatt som *forutsetning at den rette tale (preken) har fått plass*. Denne er nå erstattet av alt slags annet enn gudstjeneste-feiring. Kirken tar stor plass, Guds rike er tilsidesatt. Forakt for prekenen og Guds ord har sine følger.

Det Luther senere beskriver med bekymringen angående *det babylonske fangenskapet*

CD

"Jesus er veien til himmelen" med sang av:
Unge Røster fra Namsos.

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Eller ved å skrive til:
Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116
4311 Hommersåk

(under Romas pavedømme) har mange ganger blitt aktualisert. Det er forskjell mellom *det blinde ordet kirke* (Luthers benevnelse) og det Guds rike er. Samtidig er den lutherske tvilrådigheten i forholdet stat/politikk og kirke tydelig. Vi må være milde i vår bedømmelse av de lutherske feiltakelser i det tilfellet. Han fikk likevel, gjennom ett Guds under, gitt ord til vesentlig og uvesentlig i kristendommen. Men vi bør samtidig gjøre oppmerksom på hva stridens hete medførte i dette tilfelle med stat og politikk.

Luther hadde oppdaget en stor skade i pavens lærer og kulter, og det gjaldt selve frelsesveien i all dens alvor. Men det var nok slik at denne *religiøse skade* i pavedømmet opptok Luthers interesse i så høy grad at hjelpen fra de velvillige fyrstene (med politiske ambisjoner og interesse for å bli befridd fra pavens sfære) medførte en annen skade som Luther ikke forutså i sin kamp mot falske lære. Skaden innebærer en kirke styrt av en autoritet som ikke er paven, men som er styrt av staten/fyrster/politiske partier.

Vi er ikke befridd fra dette *politiske fangenskapet*. Det svensk-kirkelige systemet med politiske partier, og mennesker som er utplukket på feilaktig grunnlag, i ledelse/kirkemøte/styrer og råd, står ikke tilbake for pavedømmet når det gjelder *babylonsk fangenskap*. Det som nå skjer i tempelet/kirken er delvis en kombinasjon mellom disse to *babylonske fangenskap*. Hovedfeilen består i fraværet av innsikten i at Guds rike ikke er av denne verden. De kirkelige ambisjonene og opptredenene synes derfor snarere å komme i konflikt med hva som er Guds rike.

Hva skjer i kristenhetens tempel i dag?

Mye av det som skjer i dag i bygningene og organisasjonene med kristent navn i Sverige, og andre steder i våre nærmeste omgivelser, kan ses på som følgene av politisk okkupasjon og teologisk liberalisering i forening med samfunnsklimaets påvirkning. Samt naive tempeltjeneres tilpasning til dette. Alt står jo beskrevet i Bibelen.

Hendelsesforløpet er delvis følgen av en bundethet til kirkeorganisasjon/tempelet, delvis et spørsmål om tilpasningens gift. Men når det kommer til stykket, så er det et lydighets- eller ulydighetsspørsmål. Til sist er spørsmålet hvem vår Gud er. Er han ikke den du venter deg alt godt av? Det evig gode framfor det jordisk gode. Det som tiltaler det naturlige mennesket er ikke det virkelig gode. Men tempelet/kirken synes å framholde det jordiske på bekostning av det virkelig gode.

Våre forgjengere i martyrtid har hatt dette klart for seg. Men vårt vellevnet er et hinder for oss. Egen lyst, begjær og ro prioriteres. I det lengste strekker det seg kanskje til *drøftinger* om tilstanden. Og den var ille, blir det fastslått. Men samvær og samarbeid fortsetter som om det ikke hender noe i virkeligheten. Hva hender i denne sene tid?

Partipoliseringen og de politiske vedtak når det gjelder for eksempel kvinnelige såkalte prester/hyrder og enkjønnede såkalte ekteskap ligger innenfor rammen av en politisk agenda uten støtte i Guds ordninger, men med drahjelp fra liberal teologi, media og samfunnstrender. Problemet blir om mulig større når selv mange av de åndelige såkalte ledere har bifalt nyhetene, eller i hvert fall ikke har trukket personlige konsekvenser av sin innsikt, at dette er i strid med Guds ord. Tempeltjenestens eksistens veier tungt, og tempelet er kjært. Ja "*se, disse bygninger*" (Mat 24,1) sa disiplene til Herren. Gikk ikke Herren selv slik som hans sedvane var til tempelet? Jo, men hva hendte siden? Han ble utdrevet da han med sitt Ord talte om tilstanden på en altfor forståelig måte, noe som også skjedde i de mindre templene, synagogene.

De kvinnelige prestene/pastorene og de enkjønnede "ekteskapene" er innrettet i strid med Guds ordninger i hans skapelse og ifølge de bibelske forordningene om forsamlingens ledelse og innretning. Kirkelig såkalt velsignelse i disse sammenhenger er ikke i samsvar med Guds ord, men i strid med dette ord. Følgen er at Jesus blir drevet ut av "tempelet". Deler av

hans ord blir satt under skjeppen. Og da er alt forgjeves. Folket som samles deltar i avgudsdyrkelse. Og Herren forlater tempelet når tiden er inne...

Og Herren taler ennå om årsaken til de bekymringsløse. *"Du tåler kvinnen Jesabel"* (Åp 2,20) som er en gjenværende kvinne/bilde fra GT 1 Kong 16,31) overført til NTs tid, en forførerinne i åndelig betydning og motsetningen til Herrens tjenerinne (Luk 1,48). Kvinnen *"Jesabel"* krever plass, men Herrens ordning har gitt hennes motsetning *"Maria"* en avgjort plass og oppgave.

Men her samarbeides det i praksis med det som er Herren i mot. Man innser heller ikke at de enkjønnede ekteskapene vekker Guds vrede over tempelet/forsamlingen/kirken. Samarbeid med alle slags kulturer og mysterier i det tempelet som ble bygd til Guds ære, det medfører dets dom. Synkretismens ånd ledet til Herrens straffedommer i det gamle Israels tid. Slik er det også nå. Islam utbreder seg som i det gamle Lille-Asia.

Kristi person blir korsfestet igjen og igjen. Det kommer ikke til å få fortsette i det uendelige, for Gud lar seg ikke spotte. Misjonen fortsetter, uten Kristus, og derfor med interne verdslige prosjekter.

Tilværelsen etter jordelivet er i følge Guds Ords undervisning her utlevert til folketros fantasier. Oppmuntret av ritualer og ritualister ved stadig flere ukristelige begravelser.

I tillegg til dette kommer *"dine larmende sanger"* som bare behager mennesker, men ikke Herren Gud. Tre inn i dansen, regnbuemesser og musikkjippoer.

Og, ikke minst, den evolusjonslæren som til og med store kirkefyrster slutter seg til, for å unngå å komme i strid med folket eller *"vitenskapen"*.

Hvor tok Guds ord veien? Han ble påsatt munnkurv, og da forlot han tempelet, etter at han tidligere i lang tid hadde forsøkt å frambringe forbedring. Vi har i vårt land og kristenhet hatt Guds Ord hos oss. Besøkelsestider og vekkelsestider. Nå er han imot det tempel der hans Ord ikke ble mottatt til omvendelse.

Likevel, *"Salige er de fattige i ånden, for himlenes rike er deres"*. Selv når tempelet raseres. For bare ett tempel står når alt annet brytes ned. Jesus Kristus, Guds Sønn har ennå makten til å bevare det som er hans. Men også til å utspy av sin munn det som er ham i mot.

Når Jesus forlater tempelet

Det overlates til forfall. Inn kommer det røvere og banditter. Antallet onde ånder vokser eksplosjonsartet. Og det gamle mennesket prises og opphøyes. Ikke noe skal angres. Ingen andre enn jeget skal tilbes. Syndenes forlatelse er erstattet av syndenes tillatelse. Kristus har blitt en syndetjener. Da Jesus forlot tempelet i dets ulike framtoninger, da er lovløsheten, uordenen, sluppet løs, og den fullstendige nedbrytningen, som er holdt tilbake i nådetiden, er ugjenkallelig. Kjærligheten til Herren har kjølnet. Kjærligheten til ens eget begjær er sluppet løs.

Tilbake er en rest og den resten skal påkalle Herrens navn og ha sitt eneste håp i ham. Denne rest er det tempelet der Den hellige Ånd bor (2 Kor 6,16) og der ikke engang *"dødsrikets porter skal ikke få makt over den"* (Mat 16,18). Dette skjer mens skjøgen fullfører sin utukt og sin åndelige desimering med full styrke. Med makt, prakt og list. *"Gjør deg rede til å møte din Gud!"* (Amos 4,12).

(Oversatt fra svensk) □

NB!

Husk å melde adresseforandring når du flytter!

(Også om du bare bytter gatenavn eller gatenummer.)

Husk å oppgi fullstendig adresse!

Frå Menighetsfakultet til Pluralismefakultet

AV JOHANNES KLEPPA

Dagen hadde mandag denne veka ein avklarande og avslørande reportasje om situasjonen ved Menighetsfakultetet (MF). Denne viser tydeleg at fakultetet ikkje lenger kan definerast som ein teologisk bibeltru eller konservativ utdanningsinstitusjon. Bibelkritikk og liberalteologi har fått solid fotfeste, samstundes er nokre av lærarane moderat konservative. I tillegg har MF vorte økumenisk ope. Det teologiske menighetsfakultetet har vorte til Det teologiske pluralismefakultetet.

Dette er ei svært dramatiske utvikling, og det er ei endring som ikkje berre ber i seg ei teologisk endring blant lærarane, men det fører med seg ei total endring av fakultets funksjon. På det personlege planet kan vi førehalda oss ulikt til lærarane ut frå kva dei står for, men med tanke på den utdanninga institusjonen gjev, må vi førehalda oss til den profilen fakultetet har. MF har vorte ein utdanningsinstitusjon som aktivt og vilja verkar til teologisk pluralisme, og som aktivt og vilja fylgjer og fremjar utviklinga i Den norske kyrkja (Dnk). Det er den motsette oppgåva i høve det MF vart skipa for.

Det har i alle år vore ulike syn på nokre spørsmål ved fakultet, slik som i bibelsyn og kyrkjesyn, men lenge var det innan tydelege grenser. Mange har meint at det i det moderat historisk-kritiske bibelsynet låg ein kime til ei negative utvikling. Det har vist seg å vera rett, men det må samstundes seiast at det ikkje berre har vore ei glidande utvikling i liberal lei, men det har skjedd i sprang. Ved starten på 2000-talet må det som har skjedd, definerast som eit kvantesprang i bibel- og læresyn ved MF. Dette har openberra seg ved at halvparten av lærarane no seier ja til homofilt samliv.

Det som har skjedd dei siste 10-15 åra, er nesten ikkje til å tru. Fakultet har plutsleg plassert seg i ein historisk ny posisjon. MF har omdefinert seg frå å vera eit "menighetsfakultet"

som skulle fremja bibeltru teologi og ha front mot liberal teologi, til å verta eit pluralistisk fakultet som avspeglar og fremjar den pluralistisk teologiske situasjonen i Dnk. Ei ny forståing av akademisk fridom har oppløyst den forpliktinga som ligg i fakultets grunnlag og historie. Rektor ved MF, Vidar Haanes, forklarar og forsvarer utviklinga og posisjonen på ein slik måte at ein får inntrykk av at det heile er vilja og positivt. Dette gjer situasjonen fastlåst.

Når ein stiller seg i ein slik bibelsynsposisjon, at ein forsvarer som rett, det Bibelen definerer som synd og som fortapingsgrunn, har ein i røynda gått til angrep på krossen, Jesu forsoningsverk. Det er situasjonen ved MF no, ved at ja til homofilt samliv har fått ein legitim plass og sterkt vert fremja ved fakultetet. Ein institusjon som har inntekte ein slik posisjon og som baserer seg på teologisk pluralisme, er ikkje eigna for utdanning til teneste i den kristne forsamlinga.

(Innspel i Dagen 07.08.2014, med tillatelse fra forfatter.) □

**"Herrens lov er fullkommen,
den styrker sjelen.
Herrens vitnesbyrd er trofast,
det gjør den enfoldige vis.
Herrens forskrifter er rette,
de gleder hjertet. Herrens bud
er rent, det opplyser øynene.
Herrens frykt er ren, den varer
til evig tid. Herrens lover er sanne,
de er alle sammen rettferdige. De
er mer dyrebare enn gull,
fint gull i mengde. De er søtere
enn honning, ja, honning som
drypper fra vokskakene."**

(Salme 19, 8-11)

Å spre bibler i Andhara Pradesh i India

AV ANDERS ÖSTERBACHA

Stiftelsen På Bibelens Grunn har vedtatt å støtte arbeidet med å distribuere bibler på telugu i India. Stiftelsens støtte vil bli kanalisert gjennom Luthersk Litteratur-Mission i Sverige. De av våre lesere som ønsker å støtte dette arbeidet, kan sende sitt bidrag til ”Støttefond for evangelisk arbeid og misjon” kontonummer: 3201.59.73713.

Anders Österbacha forteller her noe om arbeidet til litteraturmisjonen i India.

Andhra Pradesh er en delstat sydøst i India ved kysten til Bengalbukta. Omlag 50 millioner mennesker bor der, og delstatens offisielle språk er telugu.

Alle delstatene i India har et eget offisielt språk. Når innbyggerne i India reiser til en annen delstat, er det som vi i Norden reiser til et annet land.

Ifølge den offisielle statistikken er mindre enn to prosent (%) av delstatens befolkning kristne.

I Andhra Pradesh har Luthersk Litteratur-Mission (LLM) arbeidet i over tretti år.

LLM sender ikke ut egne misjonærer, men støtter arbeidet med penger til å spre bibler og annen god, kristen litteratur til lokale kontakter. Blant våre kontakter er det flere pastorer i lokale lutherske kirker som arbeider med å bringe ut Ordet til det indiske folk. De fleste av de lokale medarbeidere har vi hatt samarbeide med i lengre tid, og vi vet derfor at de er pålitelige. Noen av dem har vi også besøkt. Noen har et viktig arbeid blant barn. De tar seg av foreldreløse barn og driver skoler hvor barna får høre om Jesus. Derfor får ofte forespørsler om undervisningsmaterieell for barn og mange barnebibler av våre lokale kontakter.

Vi har mye å lære av våre indiske trossøsken når det gjelder frimodighet, og det å benytte seg av den laglige tid. Vi har gjennom årenes løp fått høre mange vitnesbyrd om hvordan møte med mennesker i hverdags situasjoner har ført

til samtale og vitnesbyrd. Mange ganger har en da fått gi bibler og/eller andre skrifter ved slike anledninger.

Våre medarbeidere følger ofte den samme metode som evangelisten Filip anvendte i møtet med den etiopiske hoffmann. De som får bibler eller kristen litteratur oppsøkes ofte senere til samtale.

Fem av Indias delstater har forbud mot konvertering. Det er følgelig kriminelt å omvende hinduer til andre religioner, men ikke i Andhra Pradesh. Våre venner møter imidlertid motstand fra mennesker og myndigheter. Men det skremmer dem ikke. De vet at menneskene uansett religion, er gjennløst i Kristi død og oppstandelse. De ønsker at de skal få del i den samme frelse som de selv har fått oppleve. □

Tidligere nummer av Bibelsk Tro

Vi har liggende en del tidligere nummer av Bibelsk Tro fra 1992 til og med nr 3/2014. Dersom noen vil kjøpe enkle nummer eller hele årganger, så kan de få lov til det for kr 30 per årgang + porto. Vi tar forbehold om at enkelte nummer muligens ikke er på lageret. Sett opp de nummer og/eller årganger du ønsker av Bibelsk Tro og skriv til:

Bibelsk Tro
Postboks 264
4367 Nærbø!

Jeg anklager

AV PER KØRNER

I 1898 kom det i Frankrike ut en bok med tittelen "Jeg anklager". Forfatteren var Emil Zola. Boken ble skrevet til forsvar for en jødisk offiser som het Alfred Dreyfus. I 1894 ble offiseren tiltalt for spionasje for tyskerne, dømt til livsvarig degradering og forvisning til Djevløya. Emil Zola, sammen med en rekke fremstående offiserer, hevdet at bevisene mot Dreyfus var falske. Saken ble gjenopptatt i 1899, men Dreyfus ble dømt på nytt. Året etter ble han benådet. I 1906 ble han frikjent og fikk oppreisning. Saken hadde sin bakgrunn i antisemittismen og kirken i datidens Frankrike. Emil Zola stod i fremste rekke i denne kampen, og han vant seier for sannhet og rett. "Jeg anklager" ble stående som en lysende fakkell for alle som kjemper mot urett og løgn, mot tyranni og flertallsdiktatur. Tittelen er i høyeste grad aktuell i våre dager, ikke minst i abortkampen. Mange må finne seg i å få en plass på anklagebenken. La meg ta det i korte trekk fra begynnelsen.

Jeg anklager kvinnesaksforkjempere som for mer enn hundre år siden begynte kampen for kvinners rett til selvbestemt abort.

Jeg anklager menn som i samlivet med kvinnen lever ut sine drifter uten å ta ansvar. Mannen tilfredsstiller sine lyster og lar kvinnen så altfor ofte sitte alene igjen med ansvaret for barnet som ble unnfanget.

Jeg anklager kvinner som etablerer et mer eller mindre tilfeldig forhold til en mann, med ønsket svangerskap som resultat. Honnør til mødre som bærer barnet frem, og lar det leve selv under vanskelige forhold!

Jeg anklager vordende foreldre som prioriteter utdanning, karriere og velstand fremfor barnet i mors liv.

Jeg anklager norske politikere som i 1978 vedtok loven om selvbestemt abort. De som hadde klarsyn nok til å stemme imot, fortjener honnør for det.

Jeg anklager regjeringen som satte loven ut i live og bevilget midler til å sette i gang massedrap av egne borgere. En regjering med integritet og respekt for retten til liv, burde ha gått av på en slik sak! Det gjaldt liv og død for tusener av små barn i mors mage.

Jeg anklager stortingsrepresentanter fram til i dag som hevder at loven om selvbestemt abort er en god lov som vi må beholde. Den minste form for innstramming vekker motstand og politisk rabalder.

Jeg anklager partiet som bærer kristennavnet for å ha sittet i regjering og administrert den ukristelige loven. De har blod på hendene.

Jeg anklager alle norske borgere som gir sitt samtykke til loven om selvbestemt abort. De har satt seg selv utenfor Guds rike og faller under Guds dom.

Jeg anklager leger, jordmødre og sykepleiere som uten skrupler stiller seg til disposisjon for loven om selvbestemt abort, dette til tross for reservasjonsretten. De vet utmerket godt at de tar livet av små menneskebarn, enten det skjer ved kirurgiske inngrep eller ved medikamenter som dreper. Noen føler det nok som en belastning, men gjør det likevel for å slippe problemer på arbeidsplassen. Honnør til helsepersonell som reserverer seg mot å delta i folkemordet, selv om det kan gå ut over karriere og kollegialt samarbeid.

Jeg anklager helseministeren som i form av rundskriv pålegger alle fastleger å "gjøre sin plikt", det vil si å henvise kvinner som ber om provosert abort. (NB! Forandring i 2014) Mange fastleger har med dette kommet i en meget vanskelig situasjon.

Jeg anklager Den norske kirke med prester og statens biskoper i spissen. Professor Egil A. Wyller uttalte i et sendebrev til Dnk for om lag 20 år siden, på vegne av den Herre Jesus Kristus: "Du er blitt vek. Hvorledes kunne du ellers

nøye deg med i lengden kun å avlevere verbale protester, og snaut nok det, i en situasjon hvor ditt folk, det norske, ved sine politiske organer og sitt offentlige helsevesen tar livet av 1/5 av alle sine nyankomne barn, så blodet fra disse mine aller minste renner i bekker langs gatene! Hvorfor står dere ikke opp og skriker mot dette avsyndige barbari? Ja, rop mitt budskap ut: At hvis ikke det norske folk omvender seg fra alle de mørke gjerninger som ligger bak disse drap – fra sitt horeri og sitt fylleri og sin grådighets dans om gullkalven, trer ut av hele lyst- og lykkekarusellen med dens misbruk av den frihet som Jeg har frigjort det til, – at det da er fordømt til undergang her og til evig fortapelse hisset!”

Klarere kan ikke anklagen mot Dnk lyde. Men kirken ville ikke høre. I dag er hun blitt totalt forblindet. Hun er blitt ganske taus og mer enn det. Store deler av kirken forsvarer den grove synden som fosterdrapet er, sammen med andre ugudelige lover. Slik er kirken blitt en skjøgekirke. Vi som fortsatt har noe igjen av vårt åndelige gangsyn, burde gråte over Josefs skade! Gjør vi det?

Jeg anklager frikirkene og de kristne organisasjonene i Norge. Vi er med årene blitt så sløve og likegyldige at vi ikke ser den ondes

gjerninger. Vi velter oss i velstand slik stormenn i Samaria gjorde på profeten Amos' tid. *”Ve de trygge på Sion og de sorgløse på Samarias fjell! ... Dere har gjort retten om til gift og rettferdighetens frukt til malurt.”*

600.000 underskrifter ble samlet inn mot fosterdrapsloven på 70-tallet. 15.000 gikk i tog opp Karl Johan. I dag er det så godt som ingen som bryr seg, selv om vi har tatt livet av mer enn Oslos befolkning i løpet av 40 år. Fosterdrapet blir knapt nevnt på prekestoler eller bønnemøter, verken i kirker eller bedehus. Det store mordet - som det før het - er blitt dagligdags. *”Vi er kanskje også blinde?”* spurte en gang fariseerne Jesus. - Ja, vi er blitt blinde under avgrunnskraftene i det norske folk. Gud hjelpe oss i vår blindhet, om vi atter kunne bli seende!

(Fra Dagen 21.05.2013, med tillatelse fra forfatter.) □

**”Jeg priser deg fordi jeg er virket
på forferdelig underfull vis.
Underfulle er dine gjerninger,
det vet min sjel så vel.”**

Vi ønsker å gi deg åndelig veiledning

- Oppbyggelige stykker
- Bibelstudieserier
- Sjelesorg
- Kristen etikk
- Trosforsvar
- Aktuelle spørsmål
- Sang og musikk
- Med mer

Seks nummer i året for kr. 180,- (studenter: 160,-)
Tegn 2014-abonnement nå, og du får GRATIS nr. 5 og 6 for 2013,
samt andaktsboka "I lys av Ordet".

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 264
4367 Nærbø

Betales med giroblankett som
følger med første tilsendte blad.

Navn:

Adr:

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

Hvor langt er det på natt?

AV PER HAAKONSEN

Det er blitt sagt at vi lever i en etter kristen tid. Det tviler jeg sterkt på. Vi lever i en avkristnet tid. Eller om du vil - i en nyhedensk tid. Allerede Egil Aarvik talte om en nyhedensk ideologi, en nyhedensk tankegang. Og da er vi 60-70 år tilbake i tid. Han slo fast at kristendommen ikke lenger eksisterte som en realitet i folkets bevissthet. Hvor meget mer kan vi ikke si det samme i dag.

I dag er det få som regner med en Gud

Vi har ikke lenger noen overordnet instans å stå til ansvar for, det være seg her i tiden eller i evigheten. Kristne verdier og en kristen måte å forholde seg på er helt borte fra folks hverdag

Et eksempel på dette er en kronikk som stod å lese i Aftenposten her i vår. Kronikøren, en kvinnelig teolog, slo fast at "vi lenge har visst at det ikke er noen plass for Gud i vår moderne innretning av livet". Gud er borte. Gud er død. Vår kristne kulturhistorie er et tilbakelagt stadium. Kronikøren tok det for gitt at det var umulig å gjeninnføre Gud i vår moderne kultur.

Det som opptok denne kvinnelige teologen var behovet for nyorientering. Vi måtte prøve å finne ut hvilke verdier som nå skulle ligge til grunn for våre liv. Hun slo fast at når Gud er borte, blir mennesket selv eier av alle ting. I praksis betyr dette at mennesket selv må definere hva som er rett og galt, godt og ondt. Mennesket, ikke Gud, blir alle tings målestokk.

Den virkelighetsbeskrivelsen som kronikøren tok sitt utgangspunkt i, stemmer godt med den store undersøkelsen som Holocaustsenteret gjorde for et par år siden om antisemittisme. I de mange tabeller som denne rapporten inneholder, finner vi blant annet at nesten 70 % av det norske folk betegner seg som ikke-religiøs. Av en annen tabell fremgår det at 68 % mener at Bibelen ikke er Guds ord eller de er usikre på om det er det.

Ved å sammenholde en del andre tabeller i denne rapporten, finner vi at bare 7-8 prosent av befolkningen mener at religionen har stor betydning for dem. Det er trolig her vi finner de bibeltroene kristne og Israels venner. Men

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord

NB! Nytt kontonummer: 3201.59.73713

for bare et par tiår tilbake, var denne gruppen dobbel så stor.

Vi lever i en kultur som har brodd mot en kristen tankegang

Det gir seg utslag på mange måter. Våre medier advarer mot det de kaller for religiøs fundamentalisme. Mennesker som mener å forvalte en altomfattende sannhet, er farlige, skrev Hanne Skartveit, politisk redaktør i Verden Gang. Mennesker som bygger på at det finnes en eneste sannhet, må bekjempes, fortsetter hun. Dette gir lite rom for kristen tro, og hun er ikke alene om å mene dette.

Det hører med til dette bildet at våre medier – med få unntak – ikke ønsker å gi spalteplass til en kristen tankegang. Den betraktes som passé. Nå skal det skues fremover, og ingen ønsker å bli minnet om de verdier som ligger bak oss. Nå skal Det nye Norge bygges og i dette Norge er det ikke plass for kristent tankegods.

For å illustrere dette har jeg ofte tenkt meg følgende. Sett at vi ga oss ut blant folk og sa at vi var imot homofili, imot fri abort og imot samboerskap. Da tror jeg at de fleste ville ha sett rart på oss og sagt: si meg, hvilken planet er dere i fra og hva gjør dere her blant oss?

Denne tanken er ikke så far-fetchet som en skulle tro. To middelaldrende damer kom til meg og fortalte at de hadde oppsøkt sine respektive menigheter for å stille seg til disposisjon for menighetens arbeid. Men de hadde to reservasjoner: de var imot homofili og imot fri abort. De fikk klart svar: da har vi ikke bruk for dere.

Kirkens rolle i avkristningen er også et tema

Det er et tragisk tema. Et av de seneste eksemplene på det er et oppslag i Aftenposten 1. april i år. Der stod det å lese at halvparten av landets biskoper motsatte seg at det skulle legges større vekt på kristendomsundervisningen i skolen. I samarbeidsavtalen som regjeringen har med KrF og Venstre hadde nemlig KrF fått inn et punkt om at det skulle legges større vekt på

kristendomsundervisningen. Men Ifølge kirkens preses Helga Haugland Byfuglien, ønsker ikke kirken å holde fast på kristendommens særstilling i landet.

Ja, det er i sannhet nye tider. Vi skal koste på oss et eksempel til, og det henter vi fra jussen.

Fra og med 1.januar dette år fikk vi en ny diskrimineringslov, den tredje i rekken. Det er en lov som forbyr all form for forskjellsbehandling, altså diskriminering og trakassering. I lovens forstand er trakassering handlinger eller ytringer som virker krenkende, skremmende, fiendtlige, nedverdiggende eller ydmykende. Og så kommer selve poenget: det er opp til den fornærmede part selv å avgjøre om en uttalelse er fiendtlig, skremmende eller krenkende. I lovens forarbeider heter det at det må legges betydelig vekt på fornærmedes subjektive opplevelse av en handling eller uttalelse.

Den anklagede part må bevise sin egen uskyld – altså – at det ikke var ment slik som det ble sagt. Det er dette vi kaller omvendt bevisbyrde og det er en bestemmelse som vi kjenner fra de totalitære samfunn.

Det skal ikke stor fantasi til for å forestille seg at uttalelser grunnet på et kristent livssyn vil bli oppfattet som krenkende. Skulle du for eksempel si at homofil praksis er en vederstyggelighet og at den som lever slik er under Guds dom og ikke kan arve Guds rike; Ja, skulle du si dette, da vil den homofile lobbyen her i landet kunne trekke deg for likestillingsnemden og i neste omgang for domstolen. Da kan det vanke både bøter og fengsel.

Loven ble vedtatt av et enstemmig Storting og var nok ment som et gode. Men i praksis vil denne loven kunne føre til meningsterror. Folk vil ikke tørre å si sin mening i frykt for å komme på kant med lovverket. Det vil kunne resultere i at den til enhver tid rådende oppfatning i samfunnet, også blir bestemmende for hva som er tillat å mene. Det politisk korrekte vil også bli det juridisk styrende. Og med den negative holdning som i dag hersker til en bibelsk kristendomsforståelse, er det ikke tvil om at denne loven også vil ramme trosfriheten.

Utviklingen i kirken sier mye om hvor vi står i dag

For lang tid tilbake var det mange av oss som soknet til Den norske kirke. Høymessen søndag formiddag var ukens høydepunkt. Vi så frem til den dagen og gledet oss. Vi gikk til kirken med lovsang i hjertet.

Men i dag er vi enten utmeldt av kirken eller vi vurderer å melde oss ut. I hvert fall møter vi ikke opp på gudstjenestene lenger. Hvorfor ikke? Fordi vi ikke lenger finner Vår herre Jesu

Kristi Ånd der. Bibeltroende kristne er nå spredt på mange forskjellige steder rundt omkring, ofte i små og avsidesliggende menigheter. Det har lyktes djevelen å spre fårene.

Kirken angrer ikke sine synder. Det er den ikke i stand til. Tvert om. I stedet for å angre sine synder forherder den seg. I flere tiår har den vært på en rutsjebane bort fra Bibelen. Men det verste gjenstår. Det kommer en dag da den vil forfølge de kristne. Vær ikke naiv! Det er senere enn du tror. □

Johan Arndts drøm

AV JOHAN ARNDT

”- Det ble en tung og vanskelig tid for Arndt i Braunschweig. Dette skyldtes ikke bare forfølgelsene mot hans person. Byen Braunschweig var på denne tid utsatt for en gruffull beleiring fra hertugens side. Under denne ble Arndt så mishandlet av en rå soldat, mens han var ute i sykebesøk, at han selv ble syk og sengeliggende.

En tid var feberens så høy, at hans trofaste hustru fryktet det verste. Under dette sykeleiet hadde han en underlig drøm, som gjengis her, slik den er nedtegnet av dr A. Wildenhahn.”

”Jeg drømte.” begynte Arndt sin fortelling, “at jeg var på en lang reise i et land, som ennå var fullstendig udyrket. Jeg bar en stor vandringsstav og en pilegrimsdrakt og gikk hurtig og utrettelig opp de bratteste fjell.

Da kom jeg til slutt inn på en vidstrakt fjelllette, som var omgitt av mektige trær rundt omkring. Jeg følte meg nå trett og satte meg i det bløte gresset, hvis blomsterprakt overgikk all skjønnhet som mitt øye noensinne hadde sett.

Plutselig fikk jeg øye på et høyt kors foran meg, og på det hang Guds døende sønn. Øynene hadde Han lukket, men fra sidene Hans rant fremdeles enkelte bloddråper. Da jeg i smertelig andakt var liksom hensunken

i dette syn, oppsto det en støv på begge sider. En stor flokk mennesker viste seg og dannet en ring om korset, og midt i kretsen reiste det seg en dommerstol, som en mann med et selsomt utseende steg opp på.

”Tal!” ropte han til mengden, ”hvem er det som henger på korset der oppe?” Og nå hørtes de forskjelligste stemmer om hverandre. Men mannen på stolen vinket med hånden, påbød stillhet og befalte, at hver enkelt skulle avgi sin stemme.

”Han er tømmermannens kjødelige sønn,” sa nå den ene.

”Han er Marias naturlige barn.” sa en annen.

”Han bedrar seg selv og holder seg for Guds sønn.” sa en tredje.

”Ja, han er det, som alle vi andre er,” sa en fjerde.

”Han er inntatt av Jødiske fordommer,” sa en femte.

”Han fornedrer mennesket under dets verdighet.” sa en sjette.

Nå trådte det fram mange unge kvinner, som var halvt kledd som menn. De rakte opp hendene og sa, den ene etter den andre:

”Han innskrenker kvinnens naturlige frihet.”

”Han gjør ekteskapet til et tvangsforbund.”

”Han vil oppdra våre barn til svake uslinger.”

”Han utelukker kvinnen fra folkets råd.”

”Han gjør menneskeheten til kristelige tjenerer.”

”Vil hans ord,” spurte mannen på stolen, ”bestå i all evighet?”

”Aldri!” ropte mengden. ”Menneskeheten vil vel bære disse lenker en lang tid; men den frie kjærlighet vil gjøre den fri fra troens trykk!”

Nå oppsto en stillhet, og alle så opp til korset. Da smilte Herren mildt, men med dyp smerte. Så bøyde Han sitt hode og døde. Da folkemengden så det, før en mektig skrekk gjennom dem, og før de virkelig kunne fatte, hva som skjedde, var alle jagd bort liksom av en stormvind, og ingen kunne sees på noen kant.

Den døende Frelseres smil hadde fordrevet korsets fiender. Men domstolen var blitt

stående, og en engel steg opp på den og bredte ut vingene sine. De vokste, som vingene på en nyfødt sommerfugl, og bredte seg snart så vidt ut, at de dekket hele jorden og nådde helt til himmelen. De lot det bare være plass til korset.

Og over dette strålte et gyllent lys, hvis glans ikke har sin like på jorden. Og engelen rakte opp sin høyre hånd og sa: ”Se det Guds lam som bærer all verdens synder! Han vil komme for å dømme de levende og de døde!”

Derpå hørte jeg en himmelsk sang, liksom av tusen og atter tusen stemmer. De sang Johannes’ ord: ”Verdens riker er blitt vår Herres og hans Salvedes, og han skal regjere i all evighet!”

Og da det nå lød et mektig amen gjennom det uendelige himmelrommet så jorden skalv, sank jeg ned på kne og sang med i de himmelske hærskarers store halleluja.

Da våknet jeg.”

(Fra ”Den Sanne Kristendom”) □

Israelsmøter ved Per Haakonsen

Fredag 3. oktober kl 19.00 på Fogn bedehus

Lørdag 4. oktober kl 19.30 på Vigrestad bedehus

Tema begge steder: ”Det bibelske gudsbilde og Israels historie”

Søndag 5. oktober kl 11.00 på Skjæveland Misjonshus

Tema: ”Den teologiske utvikling med fokus på Menighetsfakultetet.”

”Er løftene til Israel borte?”

Kollekt til Ebenezer (på Fogn) og Mannafondet.

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Hans Erik Nissen

Født 1938 i København. Cand. theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København fra 1966. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970 til 2003. Har skrevet flere bøker og artikler. Nå valgmenighetsprest for Nordsjælland valgmenighet i Melby.

Henry Albert Tandberg (1871-1949)

Offiser i Frelsesarmeen. Sangforfatter.

Thomas Wind

Født 1962 i Danmark. Cand. theol. 1990. Er nå bibelskolelærer ved Luthersk Missions Højskole i Hillerød, Danmark.

Henric Staxäng

Født i Lund i Sverige i 1958. Prest i Den svenske kirke 1984-95. Fra 1996 pastor i Evangelisk Luthersk Samling (tidligere Lutherska Bibelstudiestiftelsen).

Ottar Endresen

Født 1955 i Egersund. Utdannet som allmennlærer ved Stavanger lærerhøgskole i 1978. Lærer i privat barneskole til 1983. Ordinert til prest/forstander i 1983. Lærer/pastor i Det evangelisk-lutherske kirkesamfunns menighet i Egersund. 2001-2008 rektor ved Sandnes Lutherske Grunnskole. Fra 2008 landbruksvikar i Eigersund og Sokndal kommuner.

Erik Høiby

Født 1937 i Hamar. Latin-artium. Indremisjonsselskapets bibelskole i Oslo 1957-59. Forkynner i Langesundsfjordens Indremisjonsselskap 1959-66. Fra 1966-68 sekretær i Askim Indremisjon. Kretssekretær i Skiens krets av Den Norske Santalmisjon 1968-89. Fra 1989 til 1997 bibellærer i Langesundsfjordens Indremisjonsselskap. Nå pensjonist og frivillig forkynner.

Carl Fr. Wisløff (1908-2004)

Teologisk embetseksamen 1931. Dr. theol. 1958. Prest 1932-47. Rektor ved MF 1947-61. Professor i kirkehistorie 1961-75. Har skrevet mange bøker og artikler.

Per Gustafsson

Født 1951 i Linköping, Sverige. Predikant i ulike sammenhenger fra 1986. Teologiske studier i Lund 1988-1992. Arbeidet i næringsmiddelhandel og møbelindustrien. Nå arbeider han som pleier. Medlem av Sydöstra Smålands Lutherska Församling.

Johannes Kleppa

Født 1952 i Hjelmeland. Mellomfag i kristendom. Arbeidet i Santalmisjonen, Indremisjonsforbundet og Dagen. Vært med i diverse styrer og råd. Skrevet diverse bøker, særlig om indremisjonshistorie. Er for tiden frilanser i kristent arbeid med skrivning, forkynnelse og

undervisning. Underviser i år en del på Fjellheim Bibelskole, Tromsø.

Anders Österbacka

Født 1975 i Vasa, Finland. Har studert ved Umeå universitet og vært lærer på Maria-skolan, en kristen privatskole i Umeå. Fritidspredikant i Evangelisk-Luthersk Samling. Sekretær i styret for Luthersk Litteratur-Mission.

Per Kørner

Født i Oslo 1936. Utdannet ved Misjons-skolen i Stavanger 1959-63. Cand. theol. ved Menighetsfakultetet 1965. Ordiner til misjonsprest 1965. Videre studier ved Lutheran Seminary, St. Paul, USA 1965-66 og hjelpeprest ved Minnekirken, Minneapolis. Misjonstjeneste for NMS i Sør-Afrika 1966-1978. Hjemmetjeneste for NMS 1978-1981.

Sokneprest i Strandebarm 1981-1991. Prestetjeneste i Den norske kirke i eksil 1991-2014.

Per Haakonsen

Født i Bergen i 1942. Magister i statsvitenskap fra Universitetet i Oslo. Mellomfag i kristendom fra Menighetsfakultetet. Yrkespraksis fra Forsvarsdepartementet, Landbruksdepartementet og kommunal forvaltning. Kontorsjef ved Norges Landbrukshøgskole. Nå forfatter og foredrags-holder på heltid. Utgitt tre bøker om Israel.

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Søndag	05. okt.	11.00	Per Haakonsen
Søndag	12. okt.	11.00	Gunnar Soppeland
Søndag	19. okt.	11.00	Axel Saxe
Søndag	26. okt.	11.00	Vardevakt for Bibelen
Søndag	02. nov.	11.00	DELK. Ottar Endresen
Onsdag	05. nov.	19.30	Bibelgruppe. Gjennomgang av Romerbrevet
Søndag	09. nov.	11.00	Oddvar Dahl
Søndag	16. nov.	11.00	Samtale/bønnemøte
Søndag	23. nov.	11.00	Einar Sunde
Søndag	30. nov.	11.00	Lorents Nord-Varhaug
Onsdag	03. des.	11.00	Bibelgruppe. Gjennomgang av Romerbrevet
Søndag	07. des.	11.00	Oddvar Dahl
Søndag	14. des.	11.00	Steinar Handeland. Nattverd

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

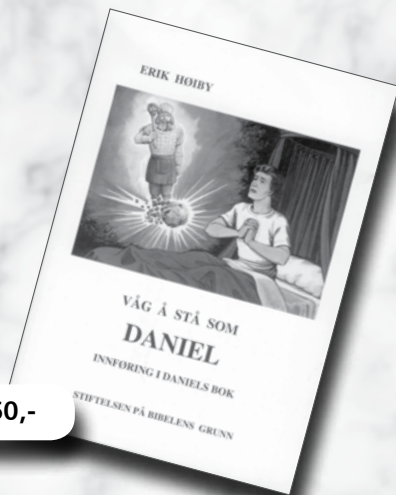
Mot kveld

Undertittel: "Guds plan skal bli fullført".
Bok av Kristian Fagerli.

Kr 150,-

Våg å stå som Daniel

Innføring i Daniels bok.
Bok av Erik Høyby.

Kr 160,-

Himmelen er vårt hjem

CD med sang av Namdal Mannskor.
Utgitt på Basunen forlag.

Kr 180,-

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstokka@frisurf.no

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

Ja, engang mine øyne

T: K. Marthiniussen 1954

M: A. Lunde

F C7 F Dm Gm C7 F
Ja, en-gang mi-ne øy-ne skal se kon-gen i hans prakt; til-

6 F C7 F Dm C/G G7 C
be-de i hans tem-pel-hall hans nå-de og hans makt, I

10 B♭ Gm C7 F Gm F/C C
et kryss-tall-klart hav av lys for-svin-ner ti-dens natt og gys, for-

14 B♭ F/A A7 Dm Gm C7 F
vand-let blir hver gå-te her til lov-sangs-ju-bel der.

1. Ja, engang mine øyne skal se kongen i hans prakt; tilbede i hans tempelhall hans nåde og hans makt. I et krystallklart hav av lys forsvinner tidens natt og gys, forvandlet blir hver gåte her til lovsangsjubel der.
2. Og salighetens tonevell skal bruse som et hav, som sus av skog en sommerkveld når himlen er som rav. Og gjenfødt all naturen er, og ingen skygge faller mer. Og alt av skjønt mitt øye så, ny glans og glød vil få.
3. Men skjønnest er det dog å se Guds Lam så underbart, med merkene fra korsets tre av seirens glans forklart. Og dette lys er mer enn sol; det er Guds gyline nådestol, og støvets drakt som her meg bandt, blir klart som diamant.
4. Så er jeg frelst, så er jeg fri, så har jeg vunnet frem. Så er min strid med ett forbi, så er jeg i mitt hjem. Det hjem min frelser lovet har hver den som korset med ham bar, Guds paradiset vårt rette hjem, det ny Jerusalem.